

mgyoe.com

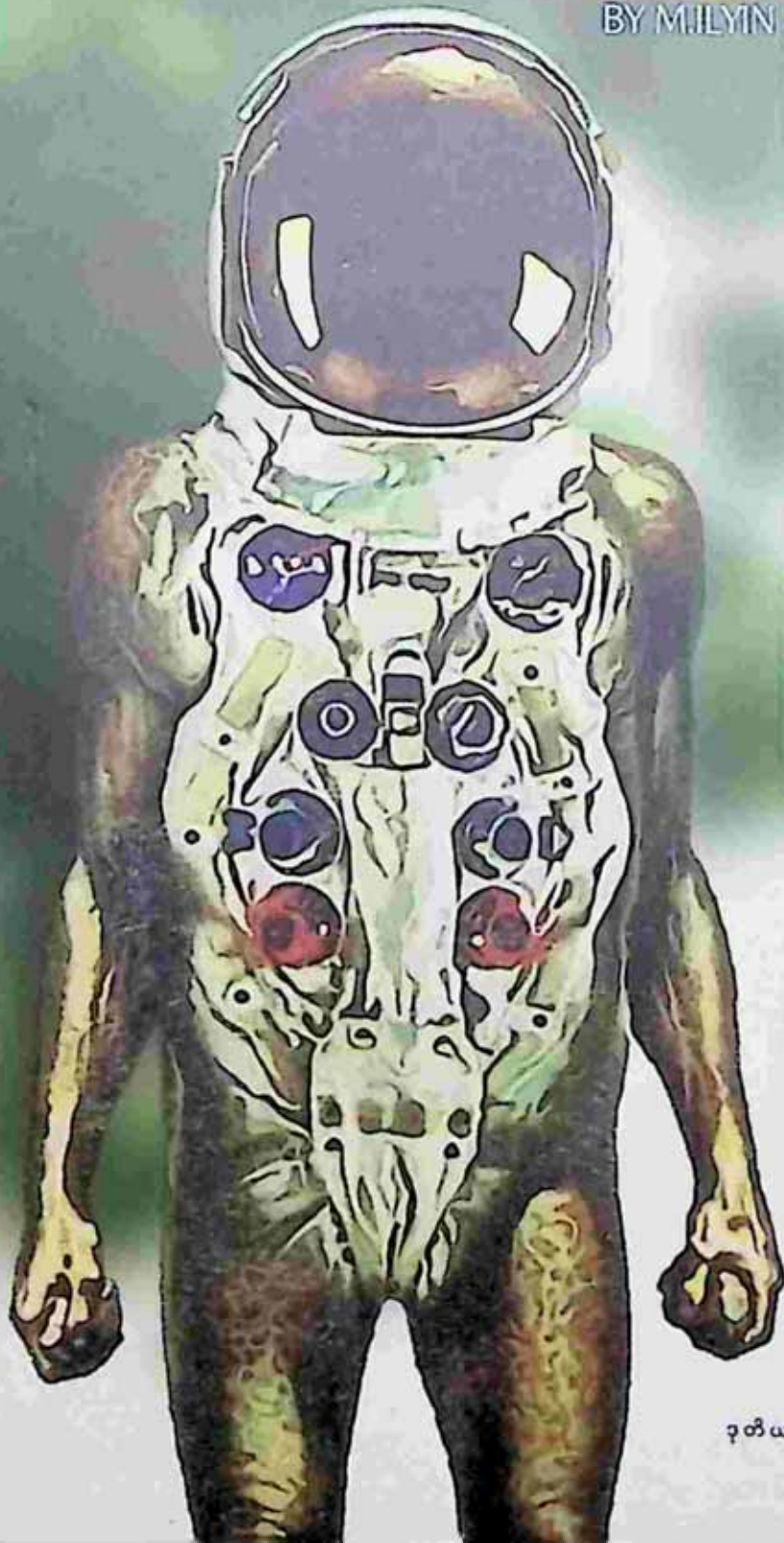
SAMPLE BOOK

နိဂမ္မိက

ဒေါက်တာ သန်းထွန်း
(မြန်မာ့မြန်မာ)

HOW MAN BECAME A MONK

BY MILYN & YSEGAL

ခုတ်ယူရန်

mgyoe.com

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်သန်စွမ်းသူတစ်ဦးပေါ်နေပါပြီ၊
 လွယ်ကူစွာပင် မီးရထားတွဲ တစ်တွဲကို ချီပနိုင်သည့်လက်များ သူ့မှာရှိသည်၊
 တစ်နေ့တည်း ဝိုင်အထောင် အသောင်းပေါက်အောင် သွားနိုင်သည့် ခြေများ သူ့မှာရှိ၏၊
 ငှက်များ ပျံတက်နိုင်သည့်တောင်ပံများလည်း သူ့မှာရှိ၏၊ ငါးအမျိုးမျိုးထက်သာအောင်
 ကူးခပ်နိုင်ရန် သူ့မှာ ဆူးတောင်များရှိပါသေးသည်၊
 ရှေးအခါက ကြွည့်ပရနိုင် ဆိုသည့်အရာကို မြင်နိုင်အောင် ကောင်းသည့် ဂျက်လုံးများ
 ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကွာလှမ်းသည့် နေရာကပြောသံကို ကြားနိုင်သောနားများ သူ့မှာရှိပါသည်၊
 များစွာသန်စွမ်းသောသူဖြစ်သဖြင့် တောင်ကိုဖောက်၍သွားခြင်း
 သွန်း၍ဆင်းသော ရေတံခွန်ကို သီးမှဖြတ်ကာ စားဆီးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်၊
 ကမ္ဘာအနေအထားကို သူကြိုက်သလို ပြင်ဆင်၍ ယူသည်၊
 သစ်တောကြီးများ ဝိုက်ပျိုးလျက် ပင်လယ်များကို
 ဆက်ပေးကာ သဲကန္တရကို ရေလောင်းခြင်းဖြစ်သည်၊
 ထိုသန်စွမ်းသူကား မည်သူနည်း။

လူ
 မည်သို့သောနည်းဖြင့်
 လူသည် ယခုလို သန်စွမ်းလာပါသနည်း။
 ယခုတအုပ်မှာ အဖြေပါသည်။

နှစ်ကာလများ
စာအုပ်အစီအစဉ် ၅၂၉

လူကျော်

ဒေါက်တာသန်းထွန်း
(မြန်မာပြန်)

HOW MAN BECAME A GIANT

by M.ILYIN & Y.SEGAL

ရုရှားမှ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်

FAINNA GLAGOLEVA

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊

အောင်စေ့ယုလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၈၂၅၅ ၉၄၈၊ ၀၉ ၂၅၄၈ ၄၈ ၀၄၈။

e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

လူကျော်

ဒေါက်တာသန်းထွန်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ မေ၊ ၂၀၂၄။

ပထမအကြိမ်၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၅။ (UNITY စာပေ)

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့်အစိုးပုံနှိပ် ဦးော်မြင့်ဝင်း (၀၀၁၄၂)၊
ကာလာဇုန် ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၈၄/ဘီ၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။မျက်နှာစုံ
အံ့ဘွယ်ဇင်၊ ကွန်ပျူတာစာပီ သရဖီ။

၎၎၎၎

အခန်း ၁

မမြင်နိုင်သော လှောင်အိမ်	၃၁
တောကို ဖြတ်၍သွားလျှင်	၃၃
တောတွင်း အကျဉ်းသားများ	၃၆
ကုန်းသို့တက်လာသည့် ငါး	၃၈
နှုတ်ဆိတ်သော သက်သေ	၄၂
လွတ်လပ်ရေးကို ရှာကြံသည့်လူ	၄၇
ရှေးလူတွေကို ပြန်ကြည့်ပါ	၅၂

အခန်း ၂

အဘွားနှင့် သားချင်းများ	၅၅
သားချင်းများဖြစ်သော ရဖယ်နှင့် ရို.စ်	၅၇
လူဝံကို လူဖြစ်အောင် လုပ်၍ ရမည်လော	၅၉
လမ်းလျှောက်ရန် သင်ကြားတတ်မြောက်ခြင်း	၆၃
လက်မှာ အခြားအလုပ်များ လုပ်ရန် လွတ်လပ်သွားပြီ	၆၄
မြေသို့ ဆင်းလာနေထိုင်ခြင်း	၆၅
ပျောက်ဆုံးနေသော ကွင်းဆက်	၆၈

အခန်း ၃

ဥပဒေအားလုံးကို ချိုးဖျက်ခြင်း	၇၆
လူလက်မှ ကျန်ရစ်သည့် သဲလွန်စ	၇၈
သက်ရှိပေါက်ပြားနှင့် သက်ရှိစည်ပိုင်း	၈၂
လက်အစား ဂေါ်ပြား သုံးသည့်လူ	၈၅
ဝီရိယရှိသော လူနှင့် ဝီရိယရှိသော မြစ်	၈၆
လူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ၏အစ	၈၉
လူက အချိန်ကို လုပ်ခြင်း	၉၂
အစာရှာသည့်လူ	၉၅

အခန်း ၄

အန္တရာယ်ကြီး နီးကပ်လာပြီ	၉၆
တောတို့၏စစ်	၉၈
ကမ္ဘာပျက်	၁၀၃
ကမ္ဘာ၏အစ	၁၀၅
ကျောက်သားစာမျက်နှာများပါသော စာအုပ်	၁၀၆
တောတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည့်လူ	၁၀၈
မှတ်တမ်းကို မှန်အောင် ဖတ်တတ်ရန် လို၏	၁၀၉
ဆက်လက်ဖက်ပြိုင်ရန် မလို	၁၁၃
လူ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာဖြစ်စေ	၁၁၅

အခန်း ၅

အတိတ်ပြန် ပထမခရီး	၁၁၇
နှစ်ပေါင်း ထောင်နှင့်ချီ၍နေရသော ကျောင်း	၁၂၁
အတိတ်ပြန် ဒုတိယခရီး	၁၂၄
ဟန်စကား	၁၂၈
စကားပြောသော လက်	၁၃၁
ဟန်စကား အဘိဓာန်မှ စာတစ်မျက်နှာ	၁၃၂

ယခုတိုင်သုံးနေသော ဟန်စကား	၁၃၄
တွေးတတ်လာခြင်း	၁၃၅
လက်နှင့် လျှာ နေရာလဲ၍ တာဝန်ယူ	၁၃၈
မြစ်နှင့် မြစ်ဖျား	၁၄၀

အခန်း ၆

လူတို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သောအိမ်	၁၄၂
လက်ရှည်	၁၄၇
သက်ရှိရေတံခွန်	၁၄၉
လူသစ်	၁၅၁
နေအိမ်သမိုင်း အခန်းတစ်	၁၅၃
သမိုင်းမတင်မီခေတ် မုဆိုး၏အိမ်	၁၅၄
မြေအောက် အနုပညာပြတိုက်	၁၆၁
ပြဿနာနှင့် အဖြေ	၁၆၂

အခန်း ၇

ဤသို့ အံ့ဖွယ်ရှိရာနယ်၌	၁၆၆
ရှေးလူတို့၏ ကမ္ဘာနှင့် ပတ်သက်သော ယုံကြည်မှု	၁၆၉
ကျွန်ုပ်တို့၏ အဘိုးအဘွားများနှင့် စကားပြောကြည့်ကြစို့	၁၇၂
ရှေးနှုတ်စကား၏ အပဲ့အစများ	၁၇၅

အခန်း ၈

ဂလေစီယာ ပြန်ဆုတ်ချိန်	၁၇၉
ရေခဲအကျဉ်းသားများ	၁၈၂
လူနှင့် တော စစ်	၁၈၄
လူ၏ ခြေလေးချောင်း မိတ်ဆွေ	၁၈၆
လူနှင့် မြစ် စစ်	၁၈၈
မုဆိုးတံငါ၏အိမ်	၁၉၀

သင်္ဘောမှန်သမျှ၏ အဘိုး	၁၉၂
ပထမဆုံး လက်မှုပညာသည်	၁၉၄
အစေ့သက်သေ	၁၉၇
အသစ်ထဲမှ အဟောင်း	၂၀၀
အံ့ဖွယ် သိုလှောင်ခန်း	၂၀၂

အခန်း ၉

ရှေ့တိုးသည့် အချိန်လက်တံ	၂၀၆
ရေအိုင်တွင်းမှ ဇာတ်လမ်း	၂၀၉
ပထမ အဝတ်စ	၂၁၂
ပထမ သတ္တုတွင်းသမားနှင့် သံမဏိသမား	၂၁၃
ရုရှား၏ ပထမဆုံး လယ်သမား	၂၁၇
လူတို့ လက်မှုဆိုင်ရာ ပြကွဒိန်	၂၁၉

အခန်း ၁၀

ဥပဒေ နှစ်ရပ်	၂၂၃
ရှေးဟောင်း ကမ္ဘာသစ်	၂၂၄
ဆက်တိုက် အမှား	၂၃၀

အခန်း ၁၁

အလှမ်းကျယ် ဖိနပ်	၂၃၆
အိမ်အိုတွင် ပထမ ကွဲအက်ရာ	၂၃၉
ပထမ ခရီးလှည့် အမျိုးသားများ	၂၄၅
သက်ရှိလက်နက်	၂၄၇
သတိရခြင်းနှင့် အထိမ်းအမှတ်	၂၄၉
ကျွန်နှင့် လူလွတ်	၂၅၂
တဲမှ အိမ်၊ အိမ်မှ မြို့တော်ဖြစ်ပုံ	၂၅၅
ခံတပ်ကိုရုံ	၂၅၉

သေသူတို့ ပြောသော သမိုင်း	၂၆၁
လူဖန်တီးသော သတ္တုသစ်	၂၆၃
ကိုယ့်အတွက် သူ့အတွက်	၂၆၅
စနစ်သစ်တစ်ခု စတင်ပေါ်လာပုံ	၂၆၇

အခန်း ၁၂

သိပ္ပံပညာစတင်ပုံ	၂၇၁
နတ်များ ဩလမ်ပစ်သို့ ဆုတ်ရပြီ	၂၇၄
မိုးကုပ်စက်ဝန်း ကျယ်၍လာခြင်း	၂၇၇
ပထမ သီချင်းသည်	၂၈၁

ဤစာအုပ်အကြောင်း အနည်းငယ် ဆက်၍ ပြောလိုသည်	၂၈၅
--	-----

ဒေါက်တာသန်းထွန်း
(၁၉၂၃-၂၀၀၅)

- ၁၉၂၃ ဧပြီ ၆၊ သောကြာနေ့တွင် အဖ ဦးဘိုးတွေ၊ အမိ ဒေါ်သင်တို့မှ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့၊ ဒေါင့်ကြီးရွာ၌ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်း ၅ ယောက်တွင် ဒုတိယမြောက် ဖြစ်၍ အမည်ရင်း သန်းထွန်း။
- ၁၉၃၈ မတ်တွင် ငါးသိုင်းချောင်း အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း မှ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ် စာမေးပွဲ အောင်မြင်။
- ၁၉၃၉ သြဂုတ်တွင် ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီ၌ စတင် ပညာသင်။
- ၁၉၄၁ မတ်တွင် အိုင်အေ (ဝိဇ္ဇာအောက်တန်း) အောင်။
- ၁၉၄၃ ငါးသိုင်းချောင်း အာရှလူငယ် အတွင်းရေးမှူး။
- ၁၉၄၅ ငါးသိုင်းချောင်း ဖဆပလ၏ ပထမဆုံး ဥက္ကဋ္ဌ။ ဇွန်တွင် ရန်ကုန်၊ မဂိုလမ်း အရေးပေါ်ကောလိပ်၌ ဝိဇ္ဇာ အထက်တန်းပညာ ဆက်လက်သင်ယူ။
- ၁၉၄၆ မတ်တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့။ ဇွန် ၁ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန၌ အချိန်ပိုင်းနည်းပြ။ ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်းကို ဆက်လက်တက်ရောက်။

- ၁၉၄၇ မတ်တွင် ဝိဇ္ဇာ (ဂုဏ်ထူး) ဘွဲ့။ ဇွန် ၁ တွင် အချိန်ပြည့် နည်းပြ။
- ၁၉၄၈ အောက်တိုဘာ ၁၉ တွင် ငါးသိုင်းချောင်း ကွမ်းယားရွာမှ ဦးဘိုးမြိုင်၊ ဒေါ်စောမြတို့၏သမီး ဒေါ်ခင်ရီနှင့် လက်ထပ်။
- ၁၉၅၀ မတ်တွင် သမိုင်း မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့။ ဇွန် ၁၀ တွင် လက်ထောက် ကထိက။
- ၁၉၅၁ ဥပဒေသင်တန်း တက်။
- ၁၉၅၂-၅၆ ဥပဒေဘွဲ့။ ကိုလံဘိုစီမံကိန်းဖြင့် အမေရိကန် ကော်နဲလ် တက္ကသိုလ် ပညာသင်ဆု။ အစိုးရ ပညာတော်သင်အဖြစ် လည်း အရွေးခံရ၍ မိမိဆန္ဒဖြင့် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့။ အောက်တိုဘာမှ ၁၉၅၆ ဇန်နဝါရီအထိ လန်ဒန် တက္ကသိုလ်တွင် ပါရဂူဘွဲ့ သင်တန်းတက်။ ပါမောက္ခ လုစ်၏ တိုက်တွန်းမှုဖြင့် ‘ပုဂံသာသနာဝင်’ Buddhist Church in Pagan Period စာတမ်းကို တင်သွင်း၍ Ph.D. ဘွဲ့ရ။
- ၁၉၅၆ မေ ၁ တွင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်။ ဇွန် ၁၁ တွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန လက်ထောက်ကထိက။ မြန်မာ နိုင်ငံ သုတေသနအသင်း ရာသက်ပန်အသင်းဝင်။ နိုဝင်ဘာ ၃ တွင် တပ်မတော် မော်ကွန်းတိုက်၌ သုတေသန အရာရှိ ချုပ်နှင့် အယ်ဒီတာချုပ်။
- ၁၉၅၇ ဇန်နဝါရီ ၈ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန လက် ထောက် ကထိက။
- ၁၉၅၈ ဇွန် ၁ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန အနောက်တိုင်း ရာဇဝင် ကထိက။
- ၁၉၆၀ နိုဝင်ဘာ ၅ တွင် အရှေ့တိုင်းသမိုင်း ကထိက။
- ၁၉၅၈-၆၁ မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်းဂျာနယ် အယ်ဒီတာ။
- ၁၉၅၉-၆၁ မြန်မာ့သမိုင်းကော်မရှင်က ထုတ်ဝေသော သမိုင်းတံခွန် ဂျာနယ်တွင် တွဲဖက်အယ်ဒီတာ။

- ၁၉၆၅-၈၂ အောက်တိုဘာ ၁ တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန ပါမောက္ခ။
- ၁၉၈၂ စက်တင်ဘာ ၁၇ တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ တိုကျိုတက္ကသိုလ်၊ အရှေ့တောင်အာရှဌာနတွင် သုတေသနပညာရှင်အဖြစ် အမှုထမ်း။
- ၁၉၈၃ ဧပြီ ၆ တွင် သက်ပြည့်အငြိမ်းစားယူ။ အောက်တိုဘာ ၁ တွင် တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် အာရှနှင့် အာဖရိက ဘာသာစကားနှင့် သမိုင်းလေ့လာရေးဌာနတွင် သုတေသနပညာရှင်။ အင်ဒို-တရုတ်ဌာန မြန်မာဘာသာ စကား ဧည့်ပါမောက္ခ။
- ၁၉၈၇ ဇွန် ၁ တွင် အမေရိကန်မြောက်ပိုင်း အီလီနွိုက်တက္ကသိုလ် အရှေ့တောင်အာရှ လေ့လာရေး ဧည့်ပါမောက္ခ။
- ၁၉၈၈ ဇန်နဝါရီ ၁ တွင် မြောက်ပိုင်း အီလီနွိုက်တက္ကသိုလ် သမိုင်း ဌာန ဧည့်ပါမောက္ခ။
- ၁၉၉၀ မတ် ၁၅ တွင် မြန်မာ့သမိုင်း လေ့လာရေးအတွက် ပြုစုခဲ့ သော မြန်မာနိုင်ငံ အမိန့်တော်များ၊ အေဒီ ၁၅၉၈-၁၈၈၅ The Royal Orders of Burma, A.D. 1598-1885 (ROB 10 Vols.) အတွက် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်က D. Lit., ဘွဲ့ ချီးမြှင့်။ မြန်မာနိုင်ငံ အမိန့်တော်များ ၁၀ တွဲကို ၁၉၈၃-၉၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း ဂျပန်နိုင်ငံ တိုယိုတာဖောင် ဒေးရှင်းမှ တာဝန်ယူ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ။
- ၁၉၉၀ ဧပြီ ၁၂ တွင် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်။
- ၁၉၉၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ တွင် မြန်မာစာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံရ ၍ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ပြုစုရေးတွင် ပါဝင်ဆောင် ရွက်။ စက်တင်ဘာ ၂၆ တွင် မြန်မာသမိုင်းကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင်။
- ၁၉၉၂ ဒီဇင်ဘာ ၁၄ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရှေးဟောင်းသုတေ သနဌာန ဖွင့်လှစ်ရေးအတွက် တာဝန်ပေးအပ်ခံရ။

၁၉၉၃ ဇွန် ၁ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရှေးဟောင်းသုတေသန
ဌာန အချိန်ပိုင်းပါမောက္ခ။

၁၉၉၆ ဇွန် ၁ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန အချိန်ပိုင်း
ပါမောက္ခအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရ။

၂၀၀၀ ဂျပန် ဖုကုအိုက ပညာရှင်ဆု။

၂၀၀၁ ဇွန် ၁ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်းပညာဌာန
အချိန်ပိုင်းပါမောက္ခ။

ခေတ်ဟောင်း မြန်မာရာဇဝင် (၁၉၆၄)၊ နယ်လှည့်ရာဇဝင်
(၁၉၆၈) နှင့် ငါပြောချင်သမျှ ငါ့အကြောင်း (၂၀၀၁) အပါ
အဝင် စာအုပ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ပြုစုပြီး ဖြစ်သည်။

၂၀၀၅ နိုဝင်ဘာလ ၂၉ ၌ မန္တလေး အမရပူရမြို့ တောင်သမန်အင်းဆောင်းရှိ
တောင်လေးလုံး ကျောင်းတိုက်တွင် ပြုလုပ်သည့် လူထုဒေါ်အမာ
အသက် ၉၀ ပြည့်မွေးနေ့သို့ လာရောက်ဆင်နွှဲပြီး၊ နောက်
တစ်နေ့ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ၊ နံနက် ၂ နာရီတွင် အသက်
၈၃နှစ် အရွယ်၌ သူချစ်မြတ်နိုးသော မန္တလေးတက္ကသိုလ်
သမိုင်းဌာန အဆောက်အဦးအတွင်းမှာ နှလုံးရောဂါဖြင့်
ကွယ်လွန်သည်။

လူကျော်

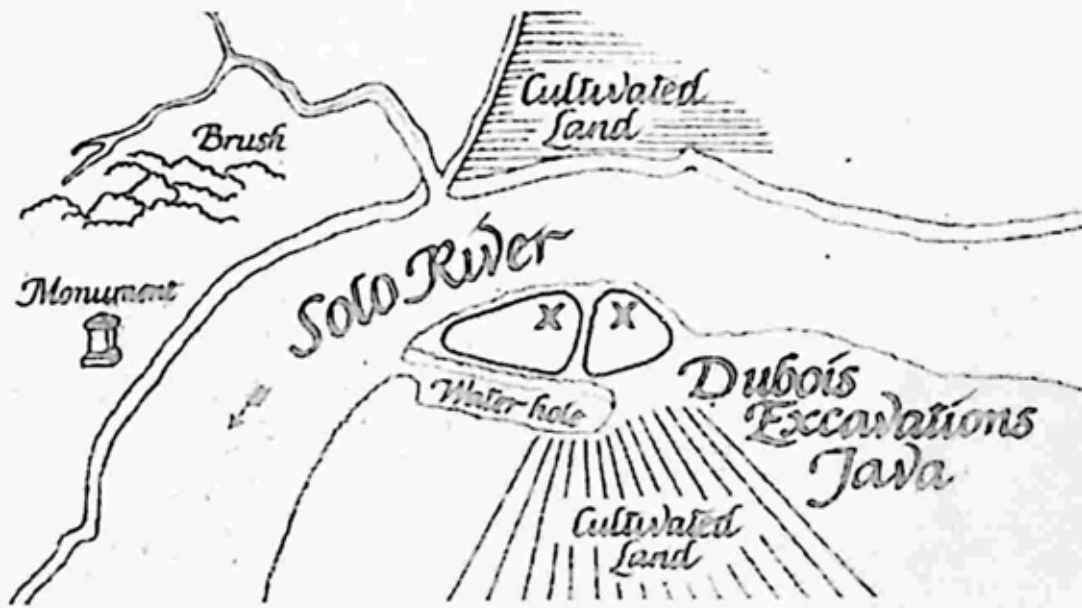
ဤကမ္ဘာမှာ အလွန်သန်စွမ်းသူတစ်ဦး ပေါ်နေပါပြီ။ လွယ်ကူစွာ ပင် မီးရထားတွဲတစ်တွဲကို ချီမ၊နိုင်သည့် လက်များ သူ့မှာ ရှိသည်။ တစ်နေ့တည်း မိုင်အထောင်အသောင်း ပေါက်အောင် သွားနိုင်သည့် ခြေများ သူ့မှာ ရှိသည်။ ငှက်များ ပျံတက်နိုင်သည်ထက် မြင့်လျက် တိမ်လွှာများ အထက်သို့ရောက်အောင် ပျံတက်နိုင်သည့် တောင်ပံများလည်း သူ့မှာ ရှိ၏။ ငါးအမျိုးမျိုးထက် သာအောင် ကူးခပ်နိုင်ရန် သူ့မှာ ဆူးတောင်များ ပါရှိသေးသည်။ ရှေးအခါက ကြည့်မရနိုင်ဆိုသည့် အရာကို မြင်နိုင်လောက်အောင် ကောင်းသည့် မျက်လုံးများ၊ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်း ကွာလှမ်းသည့်နေရာက ပြောသံကို ကြားနိုင်သော နားများ သူ့မှာ ရှိပါသည်။ များစွာသန်စွမ်းသောသူ ဖြစ်သဖြင့် တောင်ကိုဖောက်၍ သွားခြင်း၊ သွန်၍ ဆင်းနေသည့် ရေတံခွန်ကို ခါးမှဖြတ်ကာ တားဆီးခြင်း ပြုနိုင်သည်။ ကမ္ဘာ့အနေအထားကို သူ ကြိုက်သလို ပြင်ဆင်၍ ယူသည်။ သစ်တောကြီးများ စိုက်ပျိုးလျက် ပင်လယ်များကို ဆက်ပေးကာ သဲကန္တာရကို ရေလောင်းခြင်း ပြုသည်။ ထိုသန်စွမ်းသူကား မည်သူနည်း။

လူ။

မည်သို့သောနည်းဖြင့် လူသည် ယခုလို သန်စွမ်းလာပါသနည်း။
 ယခုစာအုပ်မှာ အဖြေ ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းချီဖြင့် ပြန်လည်ကူးယူထားသော ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း
ခုနစ်မျိုးနှင့် ၎င်းတို့ကို တွေ့ရှိရာ ဒေသများ

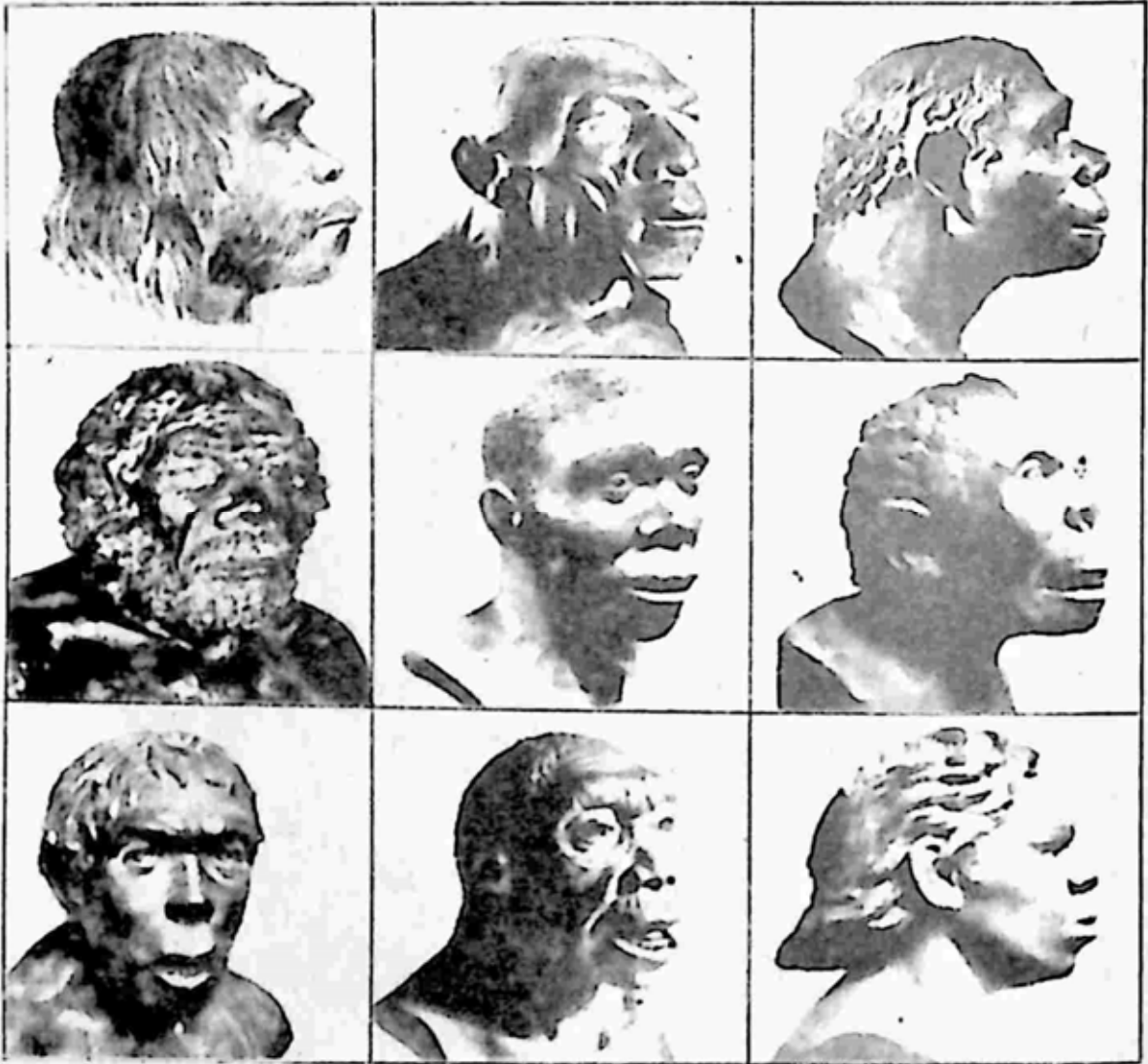
ဂျာဗားလူကို ဒုတိယကမ္ဘာတိုက်စဉ်က တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့သော ဆိုလိုပြစ်ကမ်းနေရာ
[ကြက်ခြေခတ် (x) ပြထားသော နေရာများ]

အစောဆုံးလူ၏ ပထမဆုံး
ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း (ဂျာဗားလူ)ကို
၁၈၉၁ တွင် ဂျာဗား၌
တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့သူ
ဒတ်ချ် မနုဿဗေဒပညာရှင်
Eugene Dubois

သမင်ချို ကိုင်ထားသည့် ဂျာဗားလူပုံ

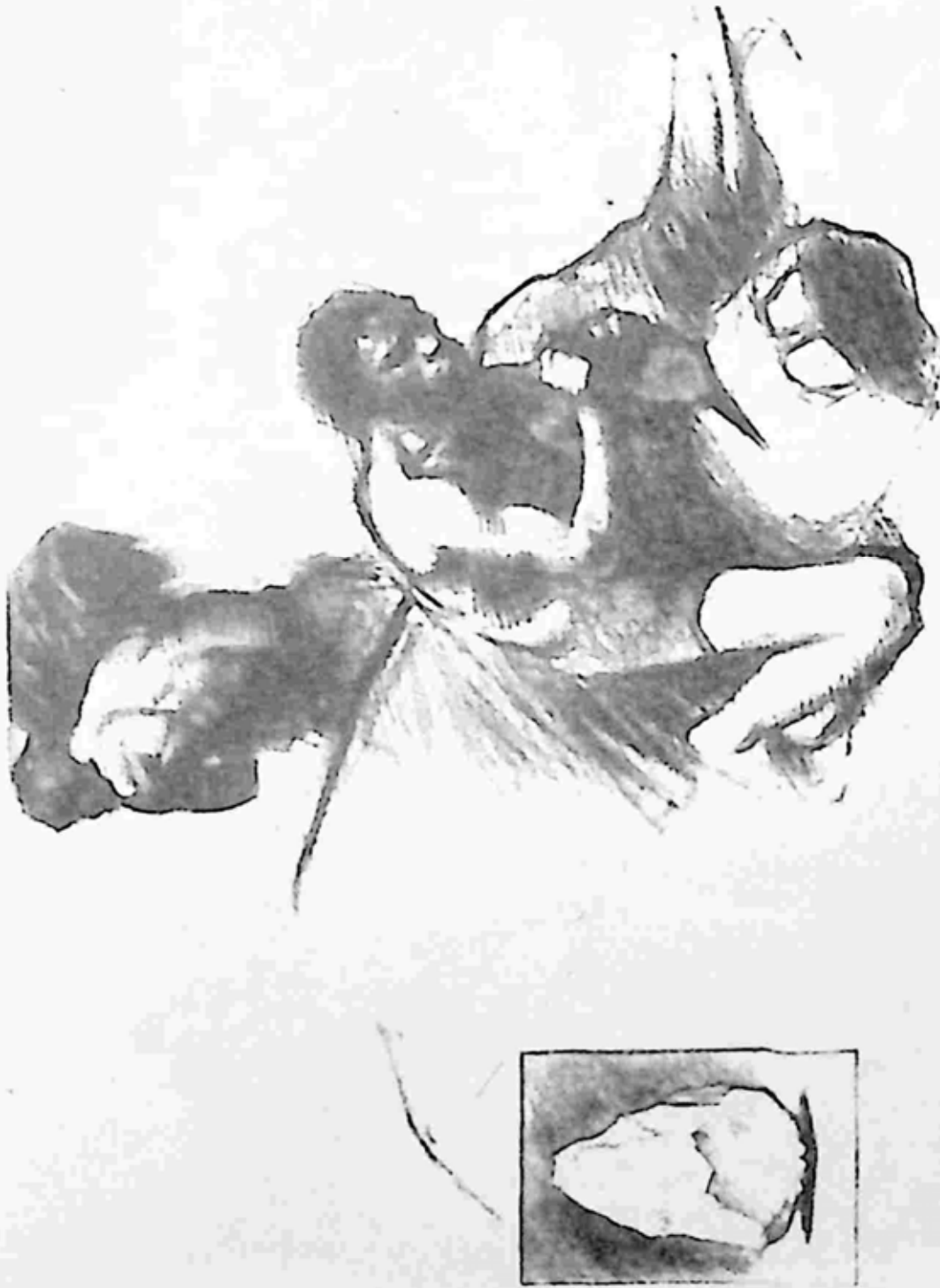
နေယန်ဒါသားလ်လူ ပုံတူများ

ကျောက်လက်နက်တစ်ခု ပြုလုပ်နေသော သမိုင်းမတင်မီခေတ် မုဆိုး

ခွံညွန်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည့် မမ်မွတ်(ဆင်)အား ကျောက်လက်နက်များ၊ လှံများဖြင့်
 ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်နေသော မုဆိုးများနှင့် ၎င်းတို့ အသုံးပြုခဲ့သော ကျောက်လက်နက်တစ်ခု

မိမိမွတ်(ဆင်)သေကို ကျောက်စားများဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ယူနေကြသော မုဆိုးများနှင့်
၎င်းတို့ အသုံးပြုခဲ့သော ကျောက်လက်နက် အသုံးအဆောင်

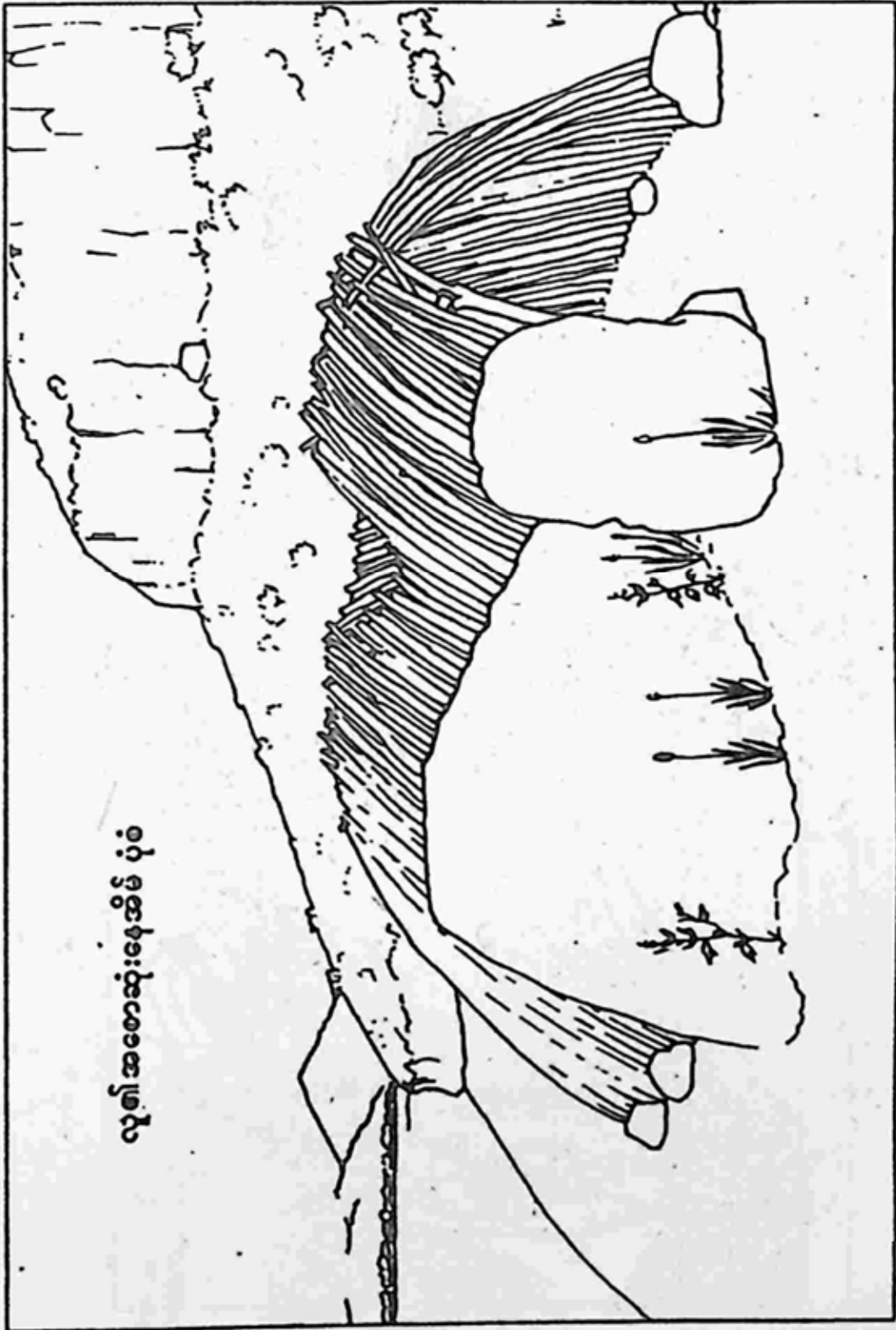
သမင်သေကို အပေါင်အလက် ဖျက်ယူနေကြသော မုဆိုးများနှင့်
၎င်းတို့ အသုံးပြုသော ကျောက်လက်နက် အသုံးအဆောင်

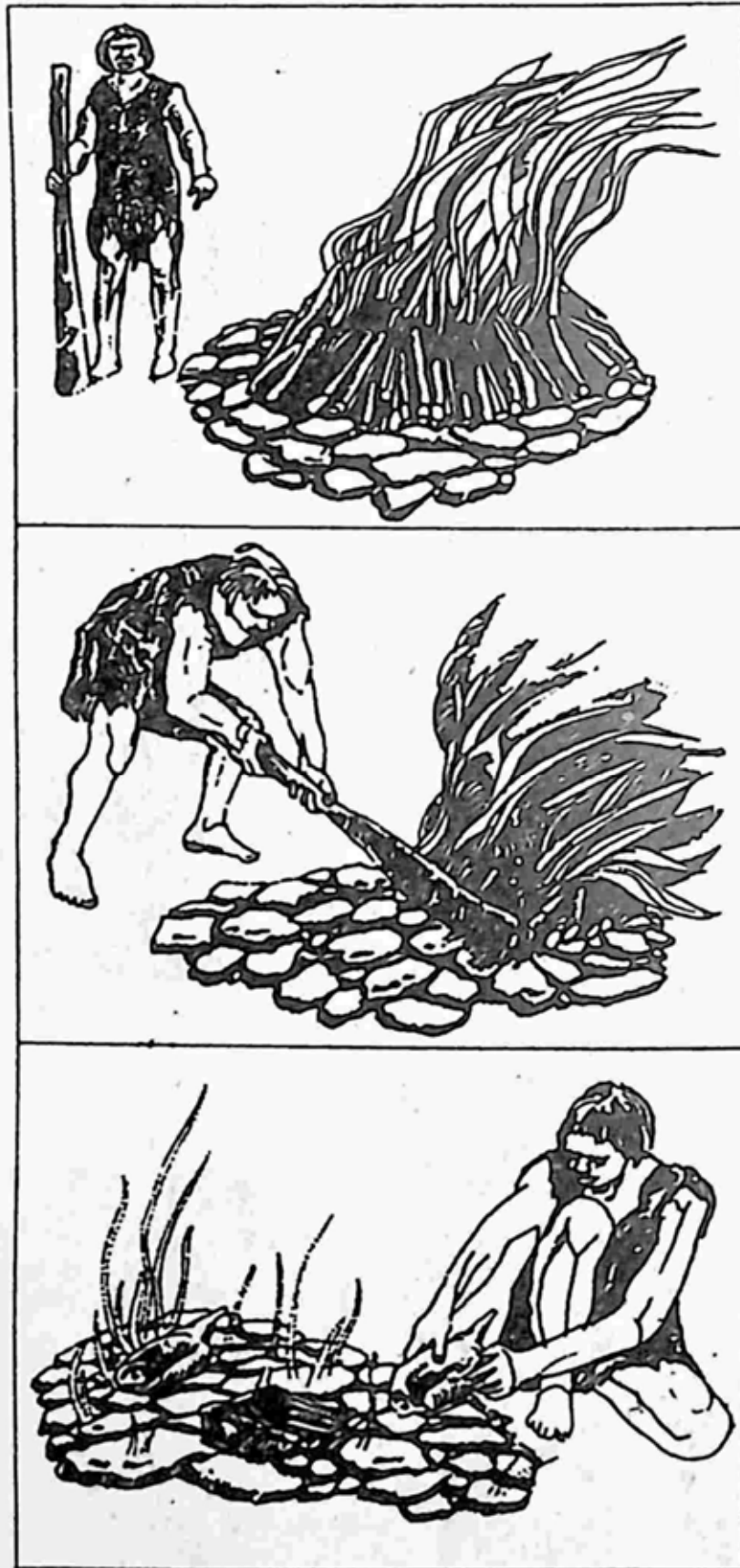
သမင်ကို အပေါင်အလက် ဖျက်ခဲ့သော နေရာအား ဝိုင်း၍ ကခုန်ခြင်း၊ မြန်မန်ရှောင်စုံများ ဖြန့်ခြင်း ပြုနေကြပုံ

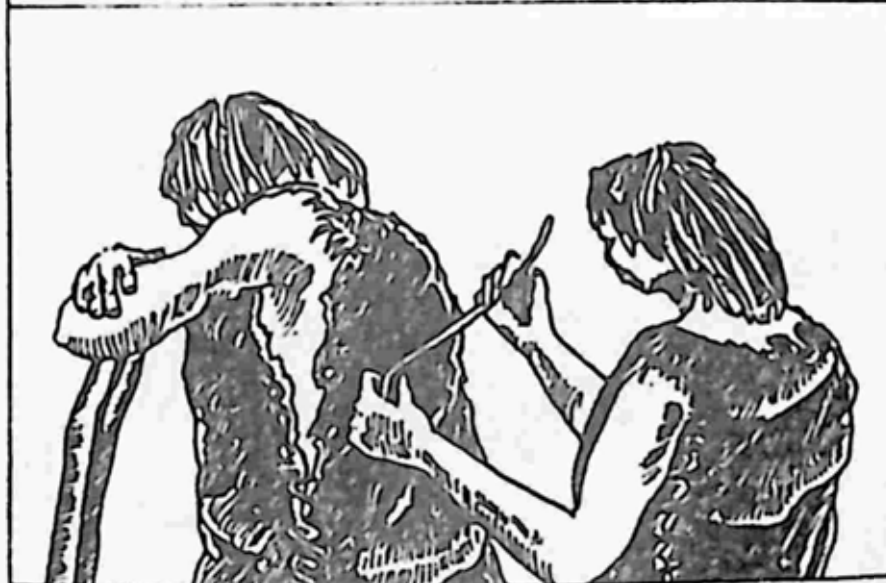
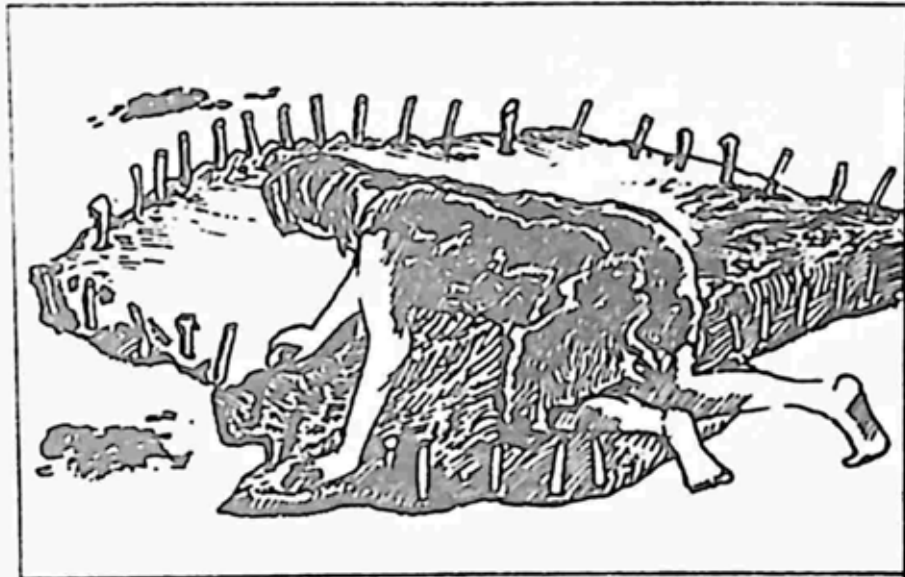
ဝံသေကို ကျောက်တုံးများပေါ် တင်၍ ဝိုင်းဝန်း ပသ ကခုန်ကာ
'ဝံပွဲ' ပေးနေကြသော မုဆိုးများ

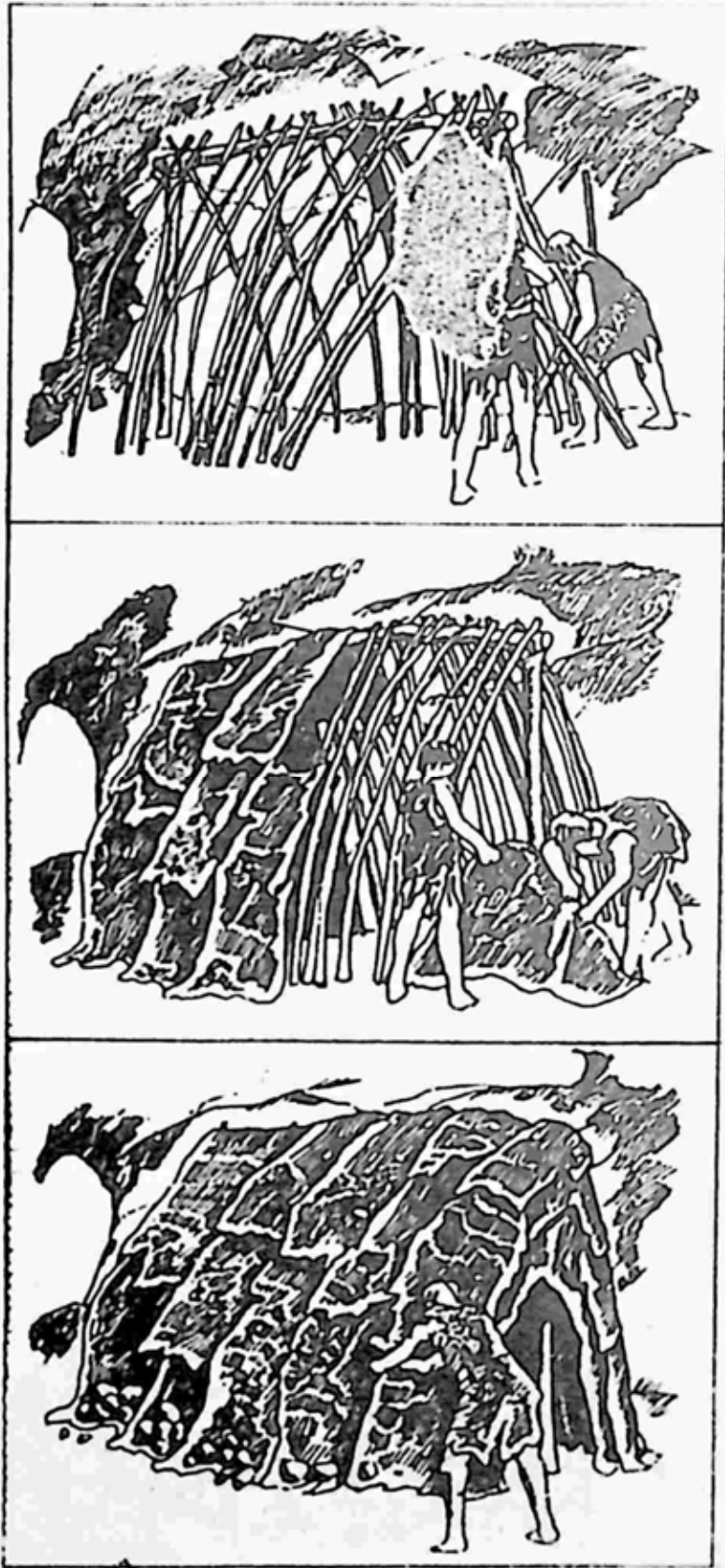
လှိုင်းအစောဆုံးနေအိမ် ပုံ

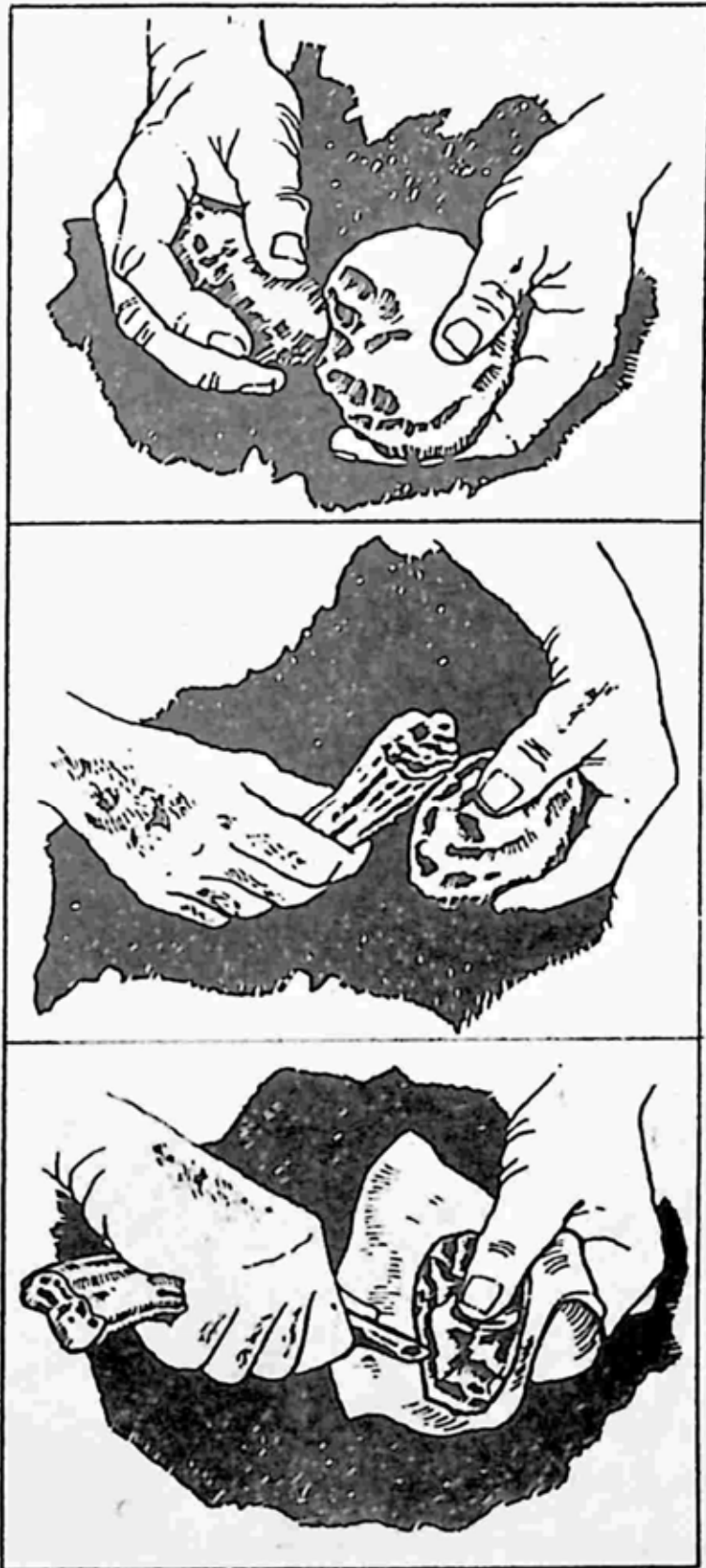
အစားအစာများအတွက် မီးကို အသုံးပြုတတ်လာပုံ

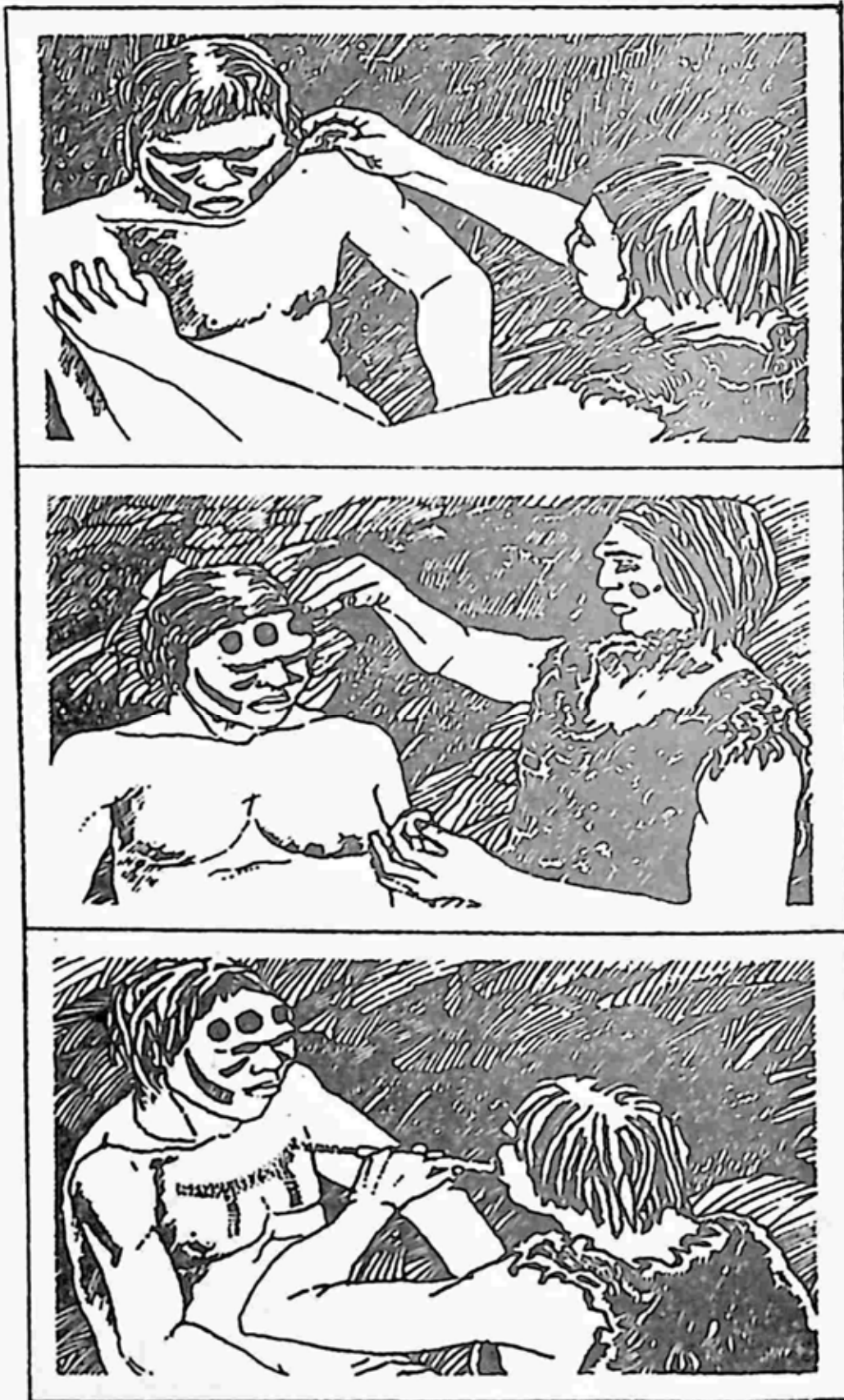
သားရေကို ဝတ်ဆင်စရာအဖြစ် အသုံးပြုတတ်လာပုံ

အေးမြစိုထိုင်းသော ဂူထက် ပိုမိုသက်သောင့်သက်သာရှိစေရန် တိရစ္ဆာန်သားရေများ၊ သစ်ကိုင်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နေအိမ်

ကျောက်လက်နက်တစ်ခု ပြုလုပ်ပုံ

အမဲလိုက်ရာတွင် ကံကောင်းစေရန် သဘာဝဆိုးဆေးများဖြင့် ခြယ်သန့်ပုံ။

အခန်း-၁

မမြင်နိုင်သော လှောင်အိမ်

ရှေးအခါက လူသည် သန်စွမ်းကြီးမားခြင်းသဘော ကင်းလျက် လှိုက်ကင်း ချည့်နဲ့သည့် အနေအထားဖြင့် သဘာဝကို ပိုင်နိုင်စွာ စိုးမိုးရသည် ဟု မရှိဘဲ သဘာဝ ချထားရာကသာ ညှိုးငယ်စွာ အမှုထမ်းရသည့် ကျွန် ဖြစ်သည်။ သူ့၌ သဘာဝကို လွှမ်းမိုးနိုင်ရန် တန်ခိုးသတ္တိ နည်းသေး၏။ တောနေ သားကောင်နှင့် ကောင်းကင်ပျံ ငှက်လိုပင် လွတ်လပ်မှု နည်းလှ သည်။

ငှက်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်သည်ဟု ဆိုရိုးရှိ၏။ သို့သော် ငှက်သည် စင်စစ် လွတ်လပ်ပါ၏လော။ အတောင်ရှိသည်ကား မှန်၏။ အလိုရှိရာ ပျံနိုင်သည်။ တောင်ကို ကျော်မည်လော။ တောကို ဖြတ်မည်လော။ ပင်လယ်ကို ကူးမည်လော။ ဆောင်းဦးပေါက်လျှင် တောင်အရပ်သို့ ငှက် များ ပျံသွားသောအခါ အားကျမိသလို ရှိကြ၏။ တောက်ပသည့် ကောင်း ကင်အပြင်ဝယ် မြင့်မားလှသည့် ဝေဟင်ယံက အုပ်လိုက်ချီလျက် တောင်ပံ ချင်း ယှက်ကာ ဖြတ်ကျော်သွားသည့် ငှက်တို့ကို လူတို့က ဦးလည်မော့၍ အံ့သြခြင်းဖြင့် 'ငှက်ဆိုရင် လိုရာကို ပျံသွားနိုင်တယ်' ဟူ၍ ပြောတတ် ကြသည်။

ဤအတိုင်း မှန်၏လော။ မိုင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ပျံသွားသည့် ငှက်သည် ခရီးသွားလိုစိတ်ကြောင့် ပျံသွားနေခြင်း ဖြစ်ပါသလား။ မဟုတ်ပါ။ အပျော် ပျံသန်းကြသည် မဟုတ်။ မပျံမဖြစ်၊ လိုလားအပ်သည်ဟု သဘာဝက မောင်းနှင်သဖြင့် ထ၍ ပျံကြရရှာသည်။ ယင်းနယ်လှည့်ခလေ့မှာ ငှက်တို့ကို မျိုးပြုတ်မသွားရလေအောင် နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်း သောင်းပေါင်းများစွာကပင် မျိုးဆက်မပြတ် ဆင့်ကဲ ရရှိလာခဲ့သော ခလေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ငှက်သည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အလွယ်တကူ ပျံသွားနိုင်သည်ဟု သိရလျှင် ကမ္ဘာအနှံ့ နေရာတိုင်းတွင် ငှက်မျိုးစုံအောင် မတွေ့နိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာဖြစ်သည်ဟု ဆက်၍ စူးစမ်းမိပေမည်။

လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနိုင်သည်ဆိုပါလျှင် မြောက်ပိုင်း၏ ပိုင်းထင်းရှူးတောဝယ် ရောင်စုံကြက်တူရွေးနှင့် မိုးစွေငှက်များ အပြည့် မြင်တွေ့နေရပေမည်။ အမှန် ယခုကဲ့သို့ မတွေ့နိုင်သည့်ပြင် နောင်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ တွေ့ရမည် မဟုတ်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမှတ်မထင်မြင်သောအခါ ငှက်များ လွတ်လပ်သည်ဟု အထင်ရောက်သော်လည်း စင်စစ် မလွတ်လပ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာဝယ် ငှက်တစ်မျိုးအတွက် တစ်နေရာဟု သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ငှက်တစ်မျိုးသည် တော၌၊ နောက်တစ်မျိုးသည် လွင်ပြင်၌၊ နောက်တစ်မျိုးသည် ပင်လယ်ကမ်းနား၌ နေကြသည်။

လင်းယုန်တောင်ပံ မည်မျှ သန်စွမ်းမည်ဟု မှန်း၍ ကြည့်စမ်းပါ။ သို့ပါလျက်လည်း အသိုက်လုပ်မည်ဟု နေရာရွေးသောအခါ လင်းယုန်သည် မြေပုံတွင် မှတ်သား၍ ပြနိုင်သော်လည်း မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော နယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ မည်သည့်အခါမျှ ပျံသွားချေ။ ရွှေလင်းယုန် ငှက်သည် သစ်ပင်ကင်းသည့်လွင်ပြင်၌ မည်သည့်အခါမျှ အသိုက်လုပ်မည် မဟုတ်သကဲ့သို့ပင် လွင်ပြင်လင်းယုန်သည်လည်း တောသို့ ဝင်၍ အသိုက်မလုပ်ပါ။

သစ်တောကို လွင်ပြင်မှ ပိုင်းခြားပေးနေသော မမြင်နိုင်သည့် တံတိုင်း ရှိသည်။ ထိုတံတိုင်းကို သားကောင်တိုင်း ငှက်တိုင်း မဖြတ်ကျော်

mgyoe.com

နိုင်။ တောနေသတ္တဝါ စစ်စစ်များဖြစ်သော ရစ်နှင့် ရှဉ့်ကို မြေပြန့်အရပ်၌ မည်သည့်အခါမျှ တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ မြေပြန့်သားဖြစ်သော မြေကြွက်ကို တော၌ မတွေ့နိုင်။ ထို့အပြင် တောအုပ်တစ်ခုမှာဖြစ်စေ၊ မြေပြန့်လွင်ပြင်တစ်ခုမှာဖြစ်စေ ထပ်မံလျက် ကမ္ဘာငယ်ကလေးများ ဖြစ်အောင် အသေးစိတ် ပိုင်းသည့် မမြင်နိုင်သည့် တံတိုင်းများ ရှိပါသေးသည်။

တောကို ဖြတ်၍ သွားလျှင်

တောကို ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်သောအခါ အထက်ဖော်ပြပါ မမြင်ရသော တံတိုင်းများကို ဖြတ်၍ သွားနေမိပေမည်။ ထို့အတူ သစ်တစ်ပင်ကို တက်လျှင်လည်း မမြင်ရသော အတားအဆီးတို့ကို ဖောက်ထွက်သွားရပေမည်။ တောတစ်တောလုံးသည် ထပ်ပေါင်းအိမ်ကြီးကဲ့သို့ အထပ်များစွာ၊ အကန့်များစွာ ပါလျက် ရှိပါသည်။ မမြင်ရသော်လည်း အလွှာအကန့်တို့ တကယ်ရှိပါသည်။

ဥပမာ - ဖားထင်းရှူးပင်များကို တွေ့နေရာမှ ချက်ချင်း ပိုင်းထင်းရှူးပင်တို့ကိုသာ တွေ့ရမည်။ ထို့ပြင် အချို့နေရာ၌ ပိုင်းအပင်တို့သည် နောက်တစ်နေရာက အပင်တို့ထက် ကြီးထွား မြင့်မားသည်ကို သတိပြုမိပေမည်။ ယခုရောက်နေသည့်နေရာ၌ ရေညှိကော်ဇောပြင်ဝယ် လမ်းလျှောက်နေရသော်လည်း စောစောက မြက်ခင်းပေါ်မှာ လျှောက်ခဲ့ရသည်။

မြို့နေပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ခေတ္တ အလည်လာသူ ဖြစ်၍ တောတစ်တောသို့ ကျုပ်ရောက်ခဲ့သည်ဟု သာမည ဆိုမည်။ တောကျွမ်းသူကို မေးလျှင် ဤဒေသ၌ သစ်တောတစ်မျိုးသာ မဟုတ်၊ တောလေးမျိုး ရှိကြောင်း ဖြေပေမည်။ အစတွင် ရေစိုစိုရှိသော ချိုင့်တွင် ဖားထင်းရှူးအုပ်ရှိ၍ မြေတွင် ခြေဖြင့် နင်းတိုင်း ကျွံတတ်သည့် ရေညှိပင်များ ထူထူပေါက်လျက် ရှိ၏။

ထိုမှလွန်လျှင် သဲရှပ်ရှပ်ရှိသော ကုန်းလျှောသို့ ရောက်သည့်အခါ မှော်ပင်စိမ်းစိမ်း ကပ်နေသော ပိုင်းထင်းရှူးပင်များပေါက်လျက် မြေပြင်အနှံ့ ဘာရိပင်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ထို့ထက် မြင့်တက်လာပြန်

လျှင် တောင်ကုန်းတွင် သဲမြေ ပို၍များကာ ပိုင်းထင်းရှူးဖြူပင်တို့ကို တွေ့မည်။ ထိုမှ လွန်လျက် စွတ်စိုသောနေရာတစ်ခု၌ ပိုင်းပင်များအောက် တွင် မြက်ပင်ပေါက်နေသည်ကို တွေ့မည်။ အမှတ်မထင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ သော်လည်း သစ်တော လေးမျိုးကို ပိုင်းထားသည့် တံတိုင်း သုံးခုကို ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

တောတွင်း၌ အိမ်ရှေ့တွင် အမည်ဆိုင်းဘုတ် ကပ်သည့်နည်းမျိုး ကပ်ကြမည်ဆိုပါလျှင် ဖားထင်းရှူးတောအပင်များ၌ ဦးနှုတ်သီးဝန်း ယုက် ငှက်၊ ဦးသစ်တောက်ငှက် စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရွက်ပြန့်တော၌ ဦးစာဝါ၊ ဦးနှံပြည်စုတ်၊ ဦးပုစဉ်းရင်ထိုး စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း တွေ့ရ ပေမည်။

တောတိုင်း၌ အထပ်များစွာ ရှိသေးသည်။ ပိုင်းထင်းရှူးတော တွင် နှစ်ထပ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးထပ် ရှိ၏။ အောက်ဆုံး၌ မြက် သို့မဟုတ် မှော်ပင် ရှိသည်။ အလယ်တွင် ချုံပုတ်၊ ထိပ်၌ ပိုင်းပင်များ ဖြစ်ပါသည်။ သစ်ချတောကား ခုနစ်ထပ် ရှိသည်။ အမြင့်ဆုံးအထပ်မှာ သစ်ချပင်များ ဖြစ်၍ မြင့်မားလှသည့်နေရာမှ အုပ်မိုးလျက်ရှိကာ နွေအခါ စိမ်းစို၍ ဆောင်းအခါ ရွှေရောင်နီရောင်ရှိသော အမိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ယင်းသို့ မြင့်မားလှသည့် ဝက်သစ်ချပင်၏အမြင့် ထက်ဝက်ခန့်တွင် တောင်ပေါ် အက်ရှိသစ်တောရိုင်းနှင့် ပီယားပင်တို့၏ အဖျားများ ရှိနေ၏။

ယင်းတို့အောက်တွင်ကား အောက်ခြေပင်ငယ် ချုံပုတ်တို့ဖြင့် ရှုပ် နေပါသည်။ ဆူးချုံငယ်အမျိုးမျိုး ဖြစ်၏။ ချုံအောက်၌ ပန်းပင်နှင့် မြက် ပင်များ ရှိသည်။ ပန်းပင်များမှာလည်း အလွှာအထပ် ရှိသေး၏။ ခေါင်း လောင်းပန်းပင်တို့က အခြားအပင်တို့အပေါ်မှာ မိုးနေသည်။ အောက်၌ ကျောက်ကပ်ပန်း စသည်တို့ ရှိသည်။ မြေပြင်နှင့်ကပ်လျက် ခရမ်းရောင် ပန်းသွေး စက်သီးပင်ရိုင်း စသော ရွက်ဖားတောရှိ ရေညှိပင်ပျော့အတွင်း ၌ ပေါက်လေ့ရှိသော ပင်ငယ်တို့ကို တွေ့ရ၏။

တောတွင်း မြေအောက်ခန်းဟူ၍ ရှိပါသည်။ သစ်မြစ်တို့နှင့် အပင် ငယ်၊ ချုံငယ်များ ရှိ၏။ ရွက်ဖားတော သို့မဟုတ် ပိုင်းထင်းရှူးတော၏ အထပ်တိုင်း၌ သီးခြားအိမ်ရှင်များ ရှိ၏။ သိန်းစွန်က အမြင့်ဆုံးအရပ်မှာ

အသိုက်ပြုသည်။ အောက်သို့ တစ်ဆင့်ဆင်းလျှင် သစ်ခေါင်းအတွင်း၌ သစ်တောက်ငှက် အိမ်ထောင်ကို တွေ့ရ၏။ ခေါင်းမည်းငှက် (BLACK CAP) က ဆူးရစ်ချုံ (HAW THORN) ထဲ၌ နေသည်။ မြေလွှာထပ် နေသူမှာ တောကြွက်ဖြစ်၍ မြေအောက်ထပ်တွင် ကျင်းများ၊ မြောင်းများ တူးလျက် တောကြွက်ဟူ၍ ရှိပါသည်။

ကြီးမားလှသည့် ဤအိမ်ကြီးဝယ် ပိုင်းခြား ကန့်သတ်ထားသော အခန်းပေါင်းများစွာ ရှိ၏။ အပေါ်ထပ်များသည် နေရောင်ကောင်းကောင်း ရကာ ခြောက်သွေ့သည်။ မြေလွှာ၌ မှောင်၍ စွတ်စိုသည်။ အချို့အခန်း ပိုင်းမှာ အေးသဖြင့် နွေရာသီ၌သာ သုံးရ၏။ အချို့အခန်းပိုင်းကား နွေး သဖြင့် နှစ်ပတ်လည်အောင် သုံးနိုင်သည်။

မြေကျင်းမှာ နွေးသောအခန်းပိုင်းဖြစ်၏။ ဆောင်းအခါ အပြင်၌ - ၁၈ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်ထိအောင် အေးသည့်အခါ၌ပင် ကျင်းအတွင်းမှာ + ၈ ဒီဂရီသာ ရှိ၏။ သစ်ခေါင်းအတွင်း၌ ထို့ထက် အေးသည်။ ဆောင်း အခါ၌ သစ်ခေါင်းအောင်းသူသည် အေးလွန်းသဖြင့် တောင့်၍ သေနိုင်၏။ နွေသို့ရောက်လျှင်ကား အထူးသဖြင့် ညတာဝန်ယူလျက် နေ့အခါ နေ ရောင်ကို ရှောင်ကာ အမှောင်ခို၍ ငိုက်မျဉ်းနေတတ်သော ဇီးကွက် (OWLS) နှင့် လင်းဝက် (BATS) တို့အတွက် မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု လူတို့သဘောသည် အခန်းပိုင်းတစ်ခုကို စွန့်၍ နောက်အခန်း ပိုင်းသစ်ကို ပြောင်းတတ်သည်။ ထိုသို့ ပြောင်းသောအခါ ထပ်ပေါင်း အိမ်ကြီးအတွင်း၌ တစ်ထပ်မှ တစ်ထပ်သို့လည်းကောင်း၊ တစ်အိမ်မှ နောက်တစ်အိမ်သို့လည်းကောင်း နှစ်သက်ရာ ရွှေ့တတ်ကြသည်။ တော တွင်း၌ ယင်းသို့လုပ်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ချေ။

တောကြွက်သည် နေမြဲဖြစ်သည့် မှောင်မှောင်ထိုင်းထိုင်း နေရာကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ စွန့်လျက် လင်းလင်းခြောက်ခြောက် ဘုံဖျား၌ ရွှေ့၍ နေမည် မဟုတ်ပါ။ ဘုံဖျားကို နှစ်သက်သည့် သိန်းငှက်သည် ပင်ခြေ မြေပြင်ကို ပြောင်းလျက် အသိုက်လုပ်ပါဟု တောင်းပန်သည်ကို လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်။

တောတွင်း အကျဉ်းသားများ

ရှဉ့်နှင့် မြေကြွက်တို့ နေရာလဲ၍ နေကြသည်။ ကြွက်သည် မြက်ခင်းလွင်ပြင် သို့မဟုတ် သဲကန္တာရ၌ နေခဲ့သည်။ ရှဉ့်၏ နေအိမ်မှာ သစ်ပင်အမြင့်၏ သစ်ခေါင်း သို့မဟုတ် သစ်ကိုင်းကြားတို့၌ ရှိသည်။ ကြွက်မှာ မြေတွင်းကျင်းဖြင့် နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယခု အိမ်သစ်ကိုရောက်ရန် မြေကြွက်သည် သစ်ပင်တက်ရမည်။ တက်နိုင်စွမ်း မရှိ။ ကြွက်၏လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးတို့မှာ သစ်ပင်တက်ရန် ပြုလုပ်၍ မထားပါ။ ရှဉ့်အဖို့မူ မြေအောက်၌ အသက်မရှည်နိုင်။ အလေ့အထနှင့် နေထိုင်သည့်ပုံစံတို့မှာ သစ်ပင်ထက်၌သာ သင့်တော်သောအကောင်မျိုး ဖြစ်၏။

အမြီးနှင့် ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးကို မြင်ရုံမျှနှင့် ထိုသတ္တဝါ၏ နေရာအရပ်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ရှဉ့်၏လက်ဖဝါးသည် သစ်ကိုင်းကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ရန်နှင့် သစ်ပင်တို့မှ အသီးအပွင့်တို့ကို ထုတ်ယူစားသောက်နိုင်ရန် အသင့်ပြုပြင်ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ခုန်၍ကူးသောအခါ ရှဉ့်မြီးသည် အမြဲ အသင့်ဖြစ်နေသည့် လေထီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ မြွေပါ လိုက်သဖြင့် အသက်လု၍ ပြေးလွှားရသောအခါ၌ လည်း ထိုအမြီးမှာ အားအကိုးရဆုံး ဖြစ်ပြန်သည်။

သို့သော် မြက်ခင်းနေ မြေကြွက်တွင် အထက်ဖော်ပြပါတို့နှင့် လုံးဝ မတူသော အမြီးနှင့် လက်ဖဝါးများ ရှိ၏။ မြက်ခင်းပြင်၌ အောက်သို့ ဝင်၍ ပုန်းခိုရန် ချုံ သို့မဟုတ် သစ်ပင်ဟူ၍ မရှိ။ ရန်သူ့လက်မှ လွတ်ရန် အစွမ်းကုန် ပြေးပြီးနောက် မြေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားရန်သာ နည်းလမ်းရှိသည်။ မြေကြွက်သည် ဤနည်းကိုသာ တတ်သည်။ ဇီးကွက် သို့မဟုတ် သိန်းဇီးကွက်တစ်ကောင်သည် ကောင်းကင်ယံ၌ ဝိုက်၍ ပျံသန်းနေပြီဟု သတိပြုမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေကြွက်သည် အမြန်နိုင်ဆုံး ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ များလှသော မြေကျင်းတို့အနက် တစ်ကျင်းကျင်း၏အတွင်းသို့ အရောက် ပြေးဝင်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပင် သူ့မှာ ယခုရှိသော လက်ဖဝါးမျိုး ရှိရ၏။ ခြေတံရှည်မှာ မြေကို ကန်လျက် ခုန်ထွက်ရန် သုံးရ၏။ ရှေ့လက်တို့တို့များက အမြန်ဆုံး ကျင်းတူးနိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါသည်။ မြေကျင်းမှာ ရန်သူကို ကာကွယ်၏။ နေ့

အခါ အေး၍ ဆောင်းအခါ နွေးသည်။

အမြီးကို ဘယ်သို့ သုံးပါသနည်း။ လက်ခြေတို့ကို အကူညီနိုင်ဆုံး ပစ္စည်းကိရိယာတစ်ခုဟု ဆိုရမည်။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို ထောက်၍ မတ်မတ်ရပ်သောအခါ အမြီးက ကူ၍ ထောက်သဖြင့် သုံးချောင်းထောက် သဘောဖြစ်ကာ မြဲမြံရပ်နိုင်၏။ ခုန်သောအခါ အမြီးက တက်မသဘော လိုရာသို့ ရောက်အောင် ထိန်းမ၍ ပေးသည်။ အမြီးမပါလျှင် သူ ခုန်တိုင်း ချာလည်လည်၍ ကျွမ်းထိုးသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ရှေ့သို့မရောက်ဘဲ မြေ၌သာ တဖုတ်ဖုတ် ကျနေပေမည်။ ထို့ကြောင့် ရှဉ့်နှင့် မြေကြွက်တို့ အိမ်ချင်း လဲမည်။ တောကို မြက်ခင်းနှင့် လွှဲပြောင်းနေမည်။ သစ်ခေါင်းနှင့် မြေတွင်းတို့ကို အပြန်အလှန် ပေးအပ်မည်ဆိုလျှင် လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးနှင့် အမြီးများကိုပါ လဲရပါမည်။

တောနေသတ္တဝါနှင့် မြက်ခင်းနေသတ္တဝါအသီးသီးကို ဆက်လက် ၍ အသေးစိတ်လေ့လာမည်ဆိုလျှင် အကောင်တိုင်းသည် နေမြဲအရပ်နှင့် မြဲအောင် မမြင်နိုင်သောကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီးသားရှိနေလျက် အဆိုပါ ကြိုးကို ဖြတ်တောက်နိုင်ရန် အလွန်အလွန် ခဲယဉ်းလှပါသည်။

တော၏မြေပြင်၌ တောကြက်နေသည်မှာ သူ နှစ်သက်သော အစာ ကို မြေအောက် သိုလှောင်ခန်း၌ ရနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ့နှုတ်သီး ရှည်ရှည်မှာ မြေကြီးထဲမှ တီကောင်ကို ပေါက်ယူနိုင်ရန် အထူးပြုလုပ်ပေး ထားသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ သစ်ပင်ထက်၌ သူ စားလိုသောအစာ မရှိရကား တောကြက်ကို ဘယ်သောအခါမှ အပင်ထက်၌ တွေ့ရမည် မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ ခြေချောင်း သုံးချောင်းပါသော သစ်တောက်ငှက်ကို မြေပေါ်၌ မြင်ရမည် မဟုတ်။ နေ့စဉ် အချိန်ရှိသမျှ ဖားထင်းရှူးပင်၏ အခေါက်ကို သူ ပေါက်၍ ခွာနေပေမည်။

ဤသို့ ပေါက်လျက် မည်သည့်အရာကို ရှာနေပါသနည်း။ ဖား ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်၏ အခေါက်ကို သင်ကိုယ်တိုင် ခွာကြည့်ပါ။ နေရာ အနှံ့ သွားလျက်ရှိသော အဖြူလမ်းကြောင်းကလေးများကို မြင်နိုင်သည်။ သစ်စားပိုးက တူးဆွထားသော မြောင်းကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ မြောင်း ကလေး အဆုံးတိုင်း၌ တွင်းကလေးရှိ၍ တွင်းထဲ၌ ပိုးလောင်းကောင်ငယ်

ကို တွေ့ရ၏။ သစ်စားပိုးကောင်သည် ဖားထင်းရှူးပင်၌ ရှင်သန်အောင် နေတတ်သည်။ သစ်တောက်ငှက်က သစ်စားပိုးကို ရှာဖွေစားသောက် ခြင်းဖြင့် ရှင်သန်အောင် နေတတ်သည်။ သစ်တောက်ငှက်၏ နှုတ်သီးမှာ သစ်ခေါက်ကို အလွယ်ဖြင့် ခွာနိုင်အောင် မာသည်။ လျှာကလေးမှာ သေးငယ်ရှည်လျား၍ မြောင်းကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ကို လိုက်လျက် ပိုးလောင်းကို ကော်ထုတ်ယူနိုင်သည်။

ဤသဘောဖြင့် ကြိုးကို မြင်ကြရပြီ။ ဖားထင်းရှူးပင်၊ သစ်ပိုးလောင်း၊ သစ်တောက်ငှက်။ ယင်းကား သစ်တောက်ငှက်ကို သစ်ပင်နှင့် လည်းကောင်း၊ သစ်တောနှင့်လည်းကောင်း ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများစွာမှ တစ်ကြိုးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

သစ်ပင်ပေါ်၌ သစ်ပိုးလောင်းအပြင် သစ်တောက်ငှက် ကြိုက်တတ်သော အခြားပိုးကောင်နှင့် ပိုးကောင်ပေါက်များ ရှိပါသေးသည်။ ဆောင်းအခါ ပိုင်းထင်းရှူးသီးများအထဲမှ အစေ့ကို သစ်တောက်ငှက်သည် အထူး ကျင်လည်စွာ ထုတ်ယူစားသောက်၏။ ယင်းသို့ ထုတ်ယူရန် ထင်းရှူးသီးကို ပင်စည်နှင့် အကိုင်းကြားတွင် ခိုင်အောင် ညှပ်ထားပြီးမှ ထုတ်ယူ၏။ သစ်ပင်၏ ပင်စည်သစ်လုံးမှာပင် တွင်းထွင်းလျက် အသိုက်လုပ်သည်။ အမြီးခိုင်လျက် ခြေချောင်းများ သန်မာသဖြင့် သစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို အလွယ်ဖြင့်ပင် ဆင်းနိုင် တက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်၌ သူ နေရသောဘဝကို အခြား မည်သည့်ဘဝနှင့်မျှ လဲလှယ်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

သစ်တောက်ငှက်နှင့် ရှဉ့်တို့သည် တောနေသတ္တဝါ မဟုတ်၊ တောနေ အကျဉ်းသားများဖြစ်ကြောင်း သိကြရပါပြီ။

ကုန်းသို့တက်လာသည့် ငါး

ကမ္ဘာကြီးတွင် ကမ္ဘာငယ်များဟူ၍ ကွဲပြားနေကြသည်တွင် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော သစ်တောမှာ ကမ္ဘာငယ်ကလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာမြေပြင်၌ တောနှင့် မြက်ခင်းအပြင် တောင်၊ ရေခဲပြင်၊ ပင်လယ်နှင့် ရေကန် ဟူ၍လည်း ရှိပါသေးသည်။ ပင်လယ်တိုင်းကို မမြင်

နိုင်သော မျက်နှာကြက်တို့ဖြင့် အထပ်အလွှာများ ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ရေစပ်ဖြစ်သော ဒီတက် ဒီကျအရပ်၌ ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းများပေါ်တွင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည့် ခရု၊ ကဏန်း၊ ပုစွန် စသည်တို့ ရှိ၏။ ထိုကျောက်ဆောင်တို့တွင် ထိုသတ္တဝါများကို မြဲမြံစွာ ကပ်ချည်၍ထားသဖြင့် အပြင်းထန်ဆုံး မုန်တိုင်းပင် ယင်းတို့ကို ခွဲခွာပေးနိုင်စွမ်း မရှိချေ။

အောက်ဘက်သို့ ဆက်၍သွားလျှင် နေရောင်ဖြင့် တောက်ပနေသော ရေအပြင်၌ ရောင်စုံငါးတို့သည် ပင်လယ်တွင် ပေါက်မြဲဖြစ်သော အစိမ်း အညို မြင်ရသည့် အပင်တို့၏ အကြား၌ ထွက်ဝင်ကူးခတ် မြူးထူးနေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အရောင်အသွေးမဲ့သော ပင်လယ်ခူ (JELLY FISH) သည် ရေပေါ်၌ မျှော၍ လိုက်နေသည်။ ကြယ်ငါး (STAR FISH) တို့က ပင်လယ်အောက်ဆုံးအလွှာ၌ ဖြည်းဖြည်းသာသာ တွား၍ သွားလာနေသည်။ ရေအောက်ကျောက်ထပ်များပေါ်တွင် သက်ရှိ ဖြစ်လင့်ကစား သစ်ပင်ကဲ့သို့ပင် ရွှေ့ပြောင်းသွားလာခြင်း မပြုနိုင်သည့် သတ္တဝါဆန်းများစွာကို တွေ့ရဦးမည်။ အစားအစာကို ရှာဖွေစားသောက်ရန် မလိုသည့် သတ္တဝါမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။ သူတို့ လိုသော အစားအစာသည် သူတို့ ခံတွင်းပေါက်တွင်းသို့ အလိုအလျောက် ရောက်လာသည်။ ထိုသတ္တဝါမျိုးတွင် အက်စီဒီယာ (ASCIDIA) ခေါ် လည်နှစ်ဆင့် ရှိသည့် ရေတကောင်းနှင့်တူသော အကောင်လည်း ပါ၏။ သူ စုပ်ယူလိုက်သော ရေထဲ၌ပင် သူ့အတွက် အာဟာရဖြစ်စေမည့် အကောင်ငယ်ကလေးများ ပါသွားသည်။ အရောင်တောက်ပသည့် ပင်လယ် အနေမောနေ (ANEMONE) သည် ပွင့်ချပ်သဏ္ဍာန် လက်ရုံးများကို ဖြန့်ကားလျက် ယင်းတို့နှင့် ထိကပ်လုမတတ် ရောက်လာသောငါးကို ဖမ်းယူစားသောက်၏။

ပင်လယ်၏ ကြမ်းပြင်ခေါ်သည့် အောက်ဆုံးနေရာကား အလွန် ထူးခြားကွဲပြားသည့် ကမ္ဘာတစ်မျိုးဖြစ်၍ အလင်းရောင် မရောက်သောကြောင့် နေ့ဟူ၍ မရှိ၊ ထာဝစဉ် မည်းမှောင်နေသည်။ ပင်လယ်၏ ရေနက်ရာအရပ်၌ အလင်းရောင်ဟူ၍ မရှိ။ ပင်လယ်မှော်တို့ ဖြစ်ထွန်းရန် အလင်းရောင် လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်၏ နက်ရှိုင်းရာဒေသ

တွင် မှော်မရှိချေ။ ပင်လယ်၏ အောက်ခြေကြမ်းပြင်မှာ အပေါ်မှ သေဆုံးသဖြင့် ကျလာသော အကောင်မျိုး၊ အပင်မျိုးတို့အတွက် မှောင်မိုက်သည့် သင်္ချိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခြေဆယ်ချောင်းရှိ၍ နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်နှင့် ကဏန်းကောင်သည် အခိုင်အမြဲ မတည်သေးသည့် အနည်များပေါ်၌ လှည့်ပတ်သွားလာနေ၏။ ပါးစပ်ကျယ်ရှိသော ငါးများက အမှောင်ထဲ၌ပင် ကူးခပ်နေကြသည်။ အချို့ငါးတွင် မျက်လုံးဟူ၍ လုံးဝ မပါ။ အချို့၌မူ မှန်ပြောင်းကဲ့သို့ ဆန့်ထုတ်နိုင်သော မျက်လုံးအတံ ပါသည်။ အချို့ငါး၌ ခန္ဓာကိုယ်တွင် မီးကဲ့သို့လင်းသော အစက်အပြောက် ပါ၏။ မီးထွန်းထားသော သင်္ဘောငယ်နှင့်ပင် တူလှသည်။ ဦးခေါင်းမှ အတံတစ်ခုထွက်လျက် အလင်းရောင် ဖြာထွက်သော မီးတုတ်ကိုင်ငါးလည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ သိသော ကမ္ဘာနှင့် ထိုကမ္ဘာကား ကွာခြားလှတိ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်မှု ရေနှင့် ကုန်းကို ခွဲသော မျဉ်းတစ်ကြောင်းမျှ ခြားရုံဖြင့် ရေတိမ်ကမ်းစပ်နှင့် အခြောက်ကမ်းခြေတို့ မည်မျှ ကွဲပြားနေပါသနည်း။ တစ်နေရာ၌နေသည့် သတ္တဝါသည် ကပ်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေနိုင်ပါသလား။ ငါးသည် ပင်လယ်ကိုစွန့်၍ ကုန်းခြောက်ပေါ်တွင် လာ၍ နေနိုင်ပါသလား။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်လောက်သည်။ ငါးသည် ရေ၌ နေရန် အသားကျပြီး ဖြစ်၏။ မြေပေါ်၌ နေလိုလျှင် ပါးဟက်အစား အဆုတ်လိုမည်။ ဆူးတောင်အစား ခြေထောက် လိုမည်။ ငါးသည် ပင်လယ်၌ နေရာမှ ကုန်းခြောက်ပေါ်သို့ တက်ရောက်နေလိုလျှင် ငါးအဖြစ်မှ ရပ်စဲသည့်အခါတွင်မှ နေနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ငါးသည် ငါးအဖြစ်မှ ရပ်စဲ၍ ရပါသလား။ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးကို သွား၍ ဤမေးခွန်းကို မေးပါလျှင် ယခင် နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာက ငါးမျိုး အပါအဝင် သတ္တဝါတချို့သည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာလျက် တကယ်ပင် နေထိုင်သွားကြသဖြင့် ငါးအဖြစ်မှ ရပ်စဲခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါလိမ့်မည်။ ရေနေသတ္တဝါအဖြစ်မှ ကုန်းနေသတ္တဝါဖြစ်ရန် ကူးပြောင်းသည့်ကာလမှာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် မဟုတ်၊ နှစ်ပေါင်း သန်း

mgyoe.com

ပေါင်းများစွာ ကြာ၏။

ဩစတြေးလျမြစ်များသည် တဖြည်းဖြည်း ခန်းခြောက်၍လာသော အခါ ဦးချိုပါသည့် ငါးတစ်မျိုးကို တွေ့ရ၏။ ထို ချိုငါး၏ စည်ဖောင်းသည် အဆုတ်နှင့် ဆင်တူ၏။ ခြောက်သည့်ရာသီတွင် မြစ်ရိုး၌ နောက်ကျိနေသော ရေအိုင်ငယ်များသာ အတန်းလိုက် ကျန်ရှိနေချိန် အခြားငါးများ သေလျက် အပုပ်နံ့ထွက်ချိန်များတွင် ပသိနှင့်အတူ အဆုတ်ရှိနေသဖြင့် ချိုငါးတစ်မျိုးသာ မသေ။ လေရှူလိုလျှင် ရေထဲမှ ခေါင်းကိုထုတ်၍ ရှူသည်။

အာဖရိကနှင့် တောင်အမေရိကရှိ အချို့သော ငါးမျိုးသည် ရေလုံးဝ မရှိဘဲ နေနိုင်သည်။ မိုးခေါင်သောအခါနှင့် နွေရာသီ ရေခန်းခြောက်သော အခါ အဆိုပါငါးတို့သည် နန်းမြေထဲတွင် တိုးဝင်လျက် မလှုပ်မယှက်နေကာ မိုးကျလာသည်အထိ အဆုတ်ဖြင့် အသက်ရှူ၍ နေပါသည်။ ငါးတွင် အဆုတ် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ခြင်းကို ပြ၏။

ထိုသို့ဖြစ်မှု ခြေထောက်ပေါက်နိုင်မည်လားဟု မေးလျှင် ပေါက်နိုင်ပါသည်။ ယခု ထင်ရှားရှိသော နမူနာများ ပြနိုင်ပါသည်ဟု ဖြေရပါမည်။ အပူပိုင်း၏ ရွှံ့ခွန်ငါးတစ်မျိုးသည် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ခုန်၍ သွားနိုင်သည်သာမက သစ်ပင်လည်း တက်နိုင်သည်။ အစုံလိုက် ပေါက်နေသော ဆူးတောင်ကို ခြေထောက်သဖွယ် သုံး၍ ရ၏။

ဤမျှ ဆန်းကြယ်သော သတ္တဝါတို့မှာ ငါးသည် ရေမှထွက်၍ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်လာနိုင်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်စရာ ယခုအခါ ထင်ရှားရှိသည့် နမူနာများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရှေးအခါက ဤသို့ အမှန် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဟု မည်သို့ ပြောနိုင်ပါသနည်း။

ယခု မျိုးကောသွားပြီဖြစ်သည့် သတ္တဝါတို့၏အရိုးတို့က ဝတ္ထုဇာတ်သွားကို ပြန်၍ပြောနေပါသည်။ ရှေးဟောင်းသုတေသန ဆရာတို့ ရှေးမြေကွက်နေရာဟောင်းတစ်ခုကို တူးဖော်သောအခါ ငါးနှင့် အလွန်တူသော်လည်း ငါးမဟုတ်တော့သည့် သတ္တဝါတစ်မျိုး၏ အရိုးများကို တွေ့ရသည်။ ဖားကဲ့သို့သော ကုန်းတစ်ပိုင်း ရေတစ်ပိုင်း နေနိုင်သည့် အမ်ဖိဗီယား (AMPHIBIA) အမျိုးအစား ဖြစ်၏။ စတေဂေါစေဖလူစ်

(STEGOCEPHALUS) ဟု ခေါ်ပါသည်။ ဆူးတောင်အစား ထုံးစံ ခြေချောင်း ငါးခုပါသော ခြေထောက်ပါ၏။ ကုန်းသို့ တက်လာသောအခါ ထိုခြေတို့ဖြင့် ခပ်နှေးနှေး လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်သည်။ ကာလအတန်ကြာအောင် ကုန်းပေါ်မှာ နေနိုင်၏။

မြင်နေကျ ဖားကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ကြပါစို့။ ဖားဥမှ ဖားလောင်းပေါက်လျှင် ထိုဖားလောင်းသည် ငါး၏ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မခြားလှသည်ကို တွေ့ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ယခင်နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာက ငါးမျိုးတချို့သည် ကုန်းနှင့် ရေကို ပိုင်းခြား၍ထားသော တံတိုင်းကို ကျော်ဖြတ်သွားဖူး၏။ သို့သော် ယင်းသို့ ကူးပြောင်းရာ၌ သူတို့၏ ပုံစံလည်း ပြောင်းလာပါသည်။ ငါးက အသွင်ပြောင်းသော အမ်ဖီဗီယား (AMPHIBIA) သည် တစ်ဆင့်အားဖြင့် ဖွတ်၊ ပတတ်၊ အိမ်မြှောင်ကဲ့သို့ တွားကောင် (REPTILE) တို့၏ ဘိုးဘွား (ANCESTOR) ဖြစ်ခဲ့၏။ တွားကောင်တို့ကလည်း တစ်ဖန် နို့တိုက်ကောင် (MAMMALS) နှင့် ငှက်တို့၏ ဘိုးဘွားများဖြစ်လာပြန်၏။ နို့တိုက်ကောင်အဆင့်သို့ ရောက်သောအခါ အချို့သည် ရေ၌ နေနည်းအားလုံးကို လုံးဝ မေ့ပျောက်ခဲ့ပါပြီ။

နုတ်ဆိတ်သော သက်သေ

တိရစ္ဆာန်တို့၏ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း (FOSSIL) တို့က သတ္တဝါဟူသည် နှစ်ပေါင်း အသိန်းအသန်း ကြာအောင် မပြောင်းလဲဘဲ နေမည် မဟုတ်ကြောင်းကို စကားမဆိုဘဲ ထင်ရှားအောင် ပြသလျက်ရှိသော သက်သေများ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်အကြောင်းအချက်များကြောင့် ပြောင်းလဲရပါသနည်း။ ဤအမေးကို မဖြေတတ်အောင်ရှိခဲ့ရာမှ အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံပညာရှင် ချားလ်စ် ဒါဝင် (CHARLES DARWIN) က ဆင့်ကဲပြောင်းလဲပုံသဘောကို စတင်ဖော်ထုတ်ခြင်းဖြင့် ဖြေတတ်ပါပြီ။ ဒါဝင်က စတင်လေ့လာခဲ့သည့် အလုပ်ကို ရုရှသိပ္ပံပညာရှင်များဖြစ်သော ဗွီ၊ ကောဗလဗစကီ (V. KOVALEVSKY) နှင့် ကေ၊ တီမီရယဇေဗ် (K. TIMIRYAZEV) တို့က ဆက်လက်လေ့လာကြ၏။ အလွန်ကျယ်ပြန့်စွာ လေ့လာခြင်းပြု၍ ပြီးဆုံးသည့်အခါ ကျွန်ုပ်

တို့ အဘိုးအဆားတို့ မည်သို့မျှ ယုံကြည်မည် မဟုတ်သော သဘောဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြကြပါတော့သည်။

သက်ရှိ မည်သည့်သတ္တဝါမဆို ဤကမ္ဘာတွင် မိမိ မှီတင်းနေထိုင်ရာအရပ် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေအောင် ပြုပြင်နေထိုင်မြဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤကမ္ဘာတွင် မည်သည့်အရာမျှ အစဉ်အမြဲ မရှိချေ။ ပူသော ဥတုသည် အေးလျက်၊ တစ်ခါက လွင်ပြင်မျှသာ ရှိသောနေရာတွင် တောင်ပေါက်လျက်၊ ပင်လယ်ကော့၍ ကုန်းပေါ်လျက်၊ ပိုင်းထင်းရှူးတောနေရာ၌ ရွက်ဖားပင်များ ပေါက်လျက် ရှိတတ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၏အနေအထား အားလုံးပြောင်းလျှင် သက်ရှိသတ္တဝါများ မည်သို့ ရှိမည်နည်း။ သူတို့လည်း ပြောင်းပါသည်။ သို့သော် မိမိတို့ မည်သည့်အနေအထားမျိုး ပြောင်းမည်ဟု မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်၍ ရကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။ ဆင်သည် သစ်ရွက်၊ မြက်နှင့် သစ်သီးကို စားနေရာမှ ချက်ချင်း အသားစားသတ္တဝါ ဖြစ်လာနိုင်။ ထို့အတူ ဝက်ဝံသည် 'အိုက်လှသကွာ'ဟု ဆို၍ သူ့ဝတ်ရုံကို ခွာချမရနိုင်။

သက်ရှိသတ္တဝါတို့သည် စိတ်ဆန္ဒရှိတိုင်း ပြောင်းလဲ၍ မရချေ။ အစားအသောက်အသစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အနေအထိုင်အသစ်ကိုလည်းကောင်း မစားမဖြစ်၊ မလုပ်မဖြစ်ကြသောအခါတွင်မှ ပြောင်းလဲလာကြ၏။ ပြောင်းသောအခါတိုင်းလည်း အရာရောက်သည်၊ အသုံးကျသည်၊ ကောင်းဖို့ဖြစ်လာသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်သည်လည်းကောင်း ရမြဲနေမြဲ အခြေအနေ အစားအသောက်ကို ရှေးအစဉ်အဆက် ရနည်းအတိုင်း မရလျှင် မရွှင်မပျဖြစ်၍ ဒုက္ခရောက်သည်။ ငတ်သည်။ အေးလွန်းသဖြင့် တောင့်တင်းသွားသည်။ သို့မဟုတ် မကြုံစဖူး ပူလွန်းသဖြင့်၊ မိုးခေါင်လွန်းသဖြင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းသည်။ ထိုအခါတွင် ရန်သူတို့က အလွယ်ဖြင့်ပင် ထိုသတ္တဝါကို ဖမ်းယူသတ်ပစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသတ္တဝါတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် အကောင်ငယ်တို့သည် အမိအဖတို့ထက်ပင် ကြုံလိုအားနည်းသဖြင့် အသတ်ခံရလွယ်မည်။ ဤနည်းဖြင့် ပြုပြင်ခြင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ တစ်မျိုးလုံး ပျက်စီးလျက် မျိုးကော့၍ သွားပါသည်။

သို့သော် ပြုပြင်မှုကြောင့် အန္တရာယ်မဖြစ်ဘဲ အကောင်းဖြစ်သည် လည်း ရှိပါသည်။ အခြေအနေကောင်းသောအခါ အကောင်းသဘော ပြောင်းလဲခြင်းသည် အမျိုးစဉ်ဆက် အဆင့်ဆင့်ပါလျက် ပို၍ ခိုင်မာ ကောင်းမွန်လာတတ်ပါသေးသည်။ အချိန်အတန်ကြာသော် အဘိုးအဘွား တို့နှင့် လုံးဝမတူသောမျိုးသစ် ဖြစ်၍သွားပါသည်။ သဘာဝလည်း ပြောင်းသဖြင့် ယခင် အမျိုးဆက်များ လက်ထက်က အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင် သည့် အခြေအနေ၌ပင် နောက်မှဖြစ်ပေါ်လာသော အမျိုးဆက်က ရှင်သန် နိုင်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နေထိုင်ရေးအခြေအနေသစ်တွင် အချိုးကျ အောင် ပြုပြင်ထားပြီး ရှိနေ၏။ သဘာဝရွေးချယ်ပွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။ အခြေအနေသစ်ကို လက်မခံနိုင်သူများ သေဆုံး ပျောက်ပျက်လျက် လက်ခံနိုင်သူများသာ ကြွင်းကျန်ရစ်သည်။

ယင်းကို ထင်ရှားအောင် တိမိရယဇဇိက အောက်ပါနမူနာကို ပြ ပါသည်။ ဂျေရုဆလမ် (JERUSALOM) ၏ အရချက် (ARTCHOKE) အပင်မျိုးကို တောင်ပေါ်၌ စိုက်၏။ လွင်ပြင်၌ ထိုအပင်သည် ပင်ရိုး ရှည်၍ အရွက်ထူ၏။ တောင်ပေါ်၌ကား အပင်ပုလျက် မြေနှင့်ကပ်၍ အရွက်များ ပြန့်နေသည်။

ယင်းသို့ ပြောင်းလဲသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က အသစ်ဖြစ်သော ကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။ တောင်ပေါ်ရာသီဥတုနှင့် မြေ၏ သဘောမှာ မြေပြန့် ရှိ အနေအထားနှင့် များစွာ ကွဲလွဲ၏။ ပြောင်းလဲခြင်းမှာ ပို၍ကောင်းရန် သာ ဖြစ်သည်။ နှင်းဖြင့် အရွက်များကို ဖုံးကွယ်ထားရန် အဆင်ပြေလျက် ဆောင်း၏ အအေးဒဏ်နှင့် လေဒဏ်အတွက် အကာအကွယ် ရခဲ့ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား ပြောင်းသဖြင့် သက်ရှိသတ္တဝါ၏ သဘာဝပြောင်းပုံကို အလားတူ နမူနာများစွာ ပြနိုင်ပါသည်။ ငါးမှ အမ်ဖိဗိယားအဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းပုံမှာ ထင်ရှားသော သာဓက ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ အသွင်ပြောင်းခြင်းမှာ သမိုင်း မတင်မီခေတ် (PRE-HISTORY) ၏ ပင်လယ်နှင့် ရေကန်များ စတင် ခန်းခြောက်သောအခါ ကပင် ဖြစ်သည်။ နေထိုင်ပုံအသစ်နှင့် ဆီလျော်အောင် ပြောင်းလဲမလိုက်

နိုင်သော ငါးမျိုးအချို့သည် မျိုးပြုတ်အောင်ပင် သေကြ၏။ မသေဘဲ ကျန်သည့် သတ္တဝါတို့ကမူ ရေမရှိဘဲ ကာလကြာမြင့်အောင် နေနိုင်သည့် အကျင့်ကို ရလာကြသည်။ ခြောက်သွေ့သောကာလ၌ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွံ့ညွှန်များ လူး၍နေရန်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေနည်းကန်မှ ရေများကန်သို့ ရောက်အောင် ဆူးတောင်ကိုပင် ခြေသဖွယ် သုံး၍ တွားသွားရန်ကိုလည်းကောင်း သိရှိ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။ ခြောက်သွေ့သော ကုန်းခေါင်ခေါင်တွင် အသုံးဝင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်၌ အနည်းငယ်မျှ အပြောင်းအလဲရှိသည်ကိုပင် သဘာဝက အသုံးချသည်။ စည်ဖောင်းသည် အဆုတ်အဖြစ် ကူးပြောင်း၏။ ဆူးတောင်နှစ်ခုက ခြေ ဖြစ်၍လာပါသည်။

ဤနည်းဖြင့် ရေနေသတ္တဝါတချို့သည် ကုန်းပေါ်၌ နေနိုင်ရန် တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရအောင် ပြောင်းလဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောင်းလဲလိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ငါး၏ဆူးတောင်၊ စည်ဖောင်းနှင့် ကိုယ်အဆောက်အအုံတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်သစ်နှင့် ဆီလျော်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ရွေးချယ်ခြင်းကြောင့် ပြောင်းလဲလာသော ပုံစံတို့အနက် အသုံးဝင်သမျှသာ အကြာအရှည်ခံ၏။ အန္တရာယ်ဖြစ်မည့် ပြောင်းလဲခြင်းမှာ မကြာမတင် ရုပ်သိမ်းခြင်း ခံရသည်။ အမွေဆက်ခံခြင်းအရ အသုံးဝင်သည့် အပြောင်းအလဲတို့ကို အစဉ်အဆက် လက်ခံရရှိလျက် စုပေါင်းခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းတို့ကို တွေ့ရပြန်၏။

မြင်း၏သမိုင်းကို ဗွီ၊ ကောဗလဗစကီ လေ့လာထားသည့်အတိုင်း သိရလျှင် ဤကိစ္စကို ပိုမိုပြည့်စုံအောင် နားလည်နိုင်ပါသည်။ တောအုပ်ကြီးအတွင်း၌ ပြုလဲနေသော သစ်ပင်ကြီးများအကြားဝယ် ကျင်လည်စွာ ခုန်ပေါက်သွားလာနေခဲ့ဖူးသည့် အကောင်ငယ်ငယ်ကလေးမှ မြင်းသည် ဆင်းသက်လာသည်ဟု ဆိုလျှင် ယုံကြည်နိုင်ရန် များစွာ ခဲယဉ်းပါသည်။ ထိုအကောင်ငယ်ကလေး၌ မြင်းမှာကဲ့သို့ ခွာမခါ။ ခြေတံတို၍ ခြေချောင်းငါးချောင်းရှိသော ခြေဖဝါးရှိသည်။ ထိုသို့သော ခြေပါမှ မြေပြင်မညီညွတ်သော တောတွင်းမြေတွင် ခြေမြဲပေမည်။

ကာလကြာသော် တောနက်ကြီးများ၌ပင် သစ်ပင်ပါးလာကြသည်။ လွင်ပြင်ဖြစ်စေ ပြုလာ၏။ တောနေ မြင်း၏ အဘိုးအဘွားတို့ မြေပြန့်

လွင်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြရ၏။ အန္တရာယ်ပေါ်လာလျှင် တောတွင်းမှာကဲ့သို့ ပုန်းအောင်းစရာနေရာ မရနိုင်၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်မြောက်မည်ဟူသော နည်းတစ်နည်းသာ ကျန်သည်။ အတားအဆီးမရှိသော လွင်ပြင်၌ ရန်ကို ပုန်းအောင်း ရှောင်ရှားနည်းမှ လွတ်အောင်ပြေးပုံစံသို့ ကူးပြောင်းရာ လိုအပ်သလို ပြောင်းမလိုက်နိုင်သည့် သတ္တဝါများ မျိုးကောသည်အထိ ပျက်စီးကြရရှာသည်။ ခြေတံအရှည်ဆုံးနှင့် အလျင်မြန်ဆုံး တိရစ္ဆာန်သာ သားရိုင်းကြီးတို့ဘေးမှ လွတ်၍ အမျိုး ဆက်လက်ပွားများနိုင်ပါသည်။

ထိုအခါ ပြေးလွှားရာတွင် အသုံးမဝင်သောအခြင်းအရာတို့ကို စွန့်ပစ်လျက် ပြောင်းလဲသမျှမှာ ထိုတိရစ္ဆာန်ကို မြန်သည်ထက် မြန်အောင် ပြေးနိုင်စေခြင်းကိုသာ ပို့ဆောင်သည့် သဘာဝ၏ ရွေးချယ်ပေးခြင်းကို တွေ့ကြရ၏။ ယင်းသို့ စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ နောင် မြင်းဟု ဖြစ်ပေါ်လာမည့် မြင်း၏ အဘိုးအဘွား တိရစ္ဆာန်ဝယ် ခြေချောင်းငါးခု ပါသော်လည်း အလျင်အမြန် ပြေးရမည့်အကောင်တွင် ငါးချောင်းစလုံး မလို၊ မာလျက်၊ ခိုင်ခံ့သန်စွမ်းသည့် တစ်ချောင်းရလျှင် လုံလောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေချောင်း ငါးချောင်းရှိရာမှ သုံးချောင်းရှိသတ္တဝါ ဖြစ်လာ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်ဆုံး တစ်ချောင်းသာရှိသော မြင်း ဖြစ်လာပါသည်။ ယနေ့ တွေ့မြင်နေကြရသော မြင်းတွင် အလွန်ရှည်သည့် ခြေချောင်းတစ်ချောင်းသာလျှင် ရှိပါတော့သည်။

ပထမ နေရာဟောင်းဖြစ်သော တောကို စွန့်ခဲ့ရာ၌ မြင်းတွင် ခြေလက်မျှသာ ပြောင်းခြင်း မဟုတ်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၏ တည်ဆောက်ပုံလည်း ပြောင်းပါသည်။ ဥပမာ - လည်ပင်းကို ကြည့်ပါ။ ခြေတံရှည်သလောက် လည်ပင်းရှည်မလိုက်လျှင် မြေပြင်က မြက်ကို ကိုက်ဖြတ်စားရန် ခက်ချေမည်။ သဘာဝက ယင်းခြေတို့ကို ပယ်ခဲ့သလို အဆင်ပြေအောင် လည်ပင်းတို့ကို ပယ်၍ အရှည် ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

မြင်း၏ သွားများအကြောင်းကို သိချင်ပေလိမ့်မည်။ သွားတို့လည်း ပြောင်းလဲပါသည်။ လွင်ပြင်သို့ ရောက်လာသော မြင်းသည် အံဖြင့် ကြိတ်ဝါးရမည့် အပင်ကြမ်းတို့ကိုသာ ဝါးစရာ ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သွားများ ပုံစံပြောင်း၏။ ယခုအခါ မြင်း၌ ကြိတ်ရန် နယ်ရန် သွားစုံသဖြင့်

ကောက်ရိုးကိုပင် ဝါးစားနိုင်ပါသည်။

မြင်း၏ ခြေလက်နှင့် ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်း၊ လည်ပင်းနှင့် သွားတို့ကို ပြောင်းလဲသည့် အလွန်ကြီးမားသော အလုပ်မှာ ဖြစ်မြောက်ရန် အချိန် နှစ်ပေါင်း ငါးကုဋေ (သန်းငါးဆယ်) ကြာပါသည်။ ပြောင်းလဲမှု အစဉ်အတွင်း သတ္တဝါများစွာ ပျက်စီးခဲ့ရ၏။

ဤအကြောင်းတို့ကား မြေနှင့် ရေကိုလည်းကောင်း၊ တောနှင့် လွင်ပြင်ကိုလည်းကောင်း ပိုင်းခြားပေးထားသော တံတားတို့သည် အမှန် ရှိ၏။ သို့သော် ထာဝရတည်မြဲခြင်း မရှိဟူသော အချက်ကို ဖော်ပြနေပါသည်။ ပင်လယ် ခန်းရာ၏။ ရေလွှမ်းသဖြင့် ကုန်းတို့ နစ်မြုပ်ရာ၏။ လွင်ပြင်မှ သဲကန္တာရ ဖြစ်မည်။ ရေနေသတ္တဝါတို့ ကုန်းပေါ်သို့ တွားလျက် တက်လာမည်။ တောနေအကောင်များ လွင်ပြင်မှာ ကျက်စားရတော့မည်။ မိမိ နေသားတကျရှိပြီး ကမ္ဘာငယ်ကို စွန့်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တုပ်နှောင်ထားပြီးသား ကြိုးကို ဖြတ်ရန် များစွာ ခက်ခဲပါသည်။ ကြိုးများ ပြတ်သဖြင့် အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်ပြီဟု မဆိုသာ။ အကျဉ်းထောင် ပြောင်းခြင်း ဖြစ်၏။

လွင်ပြင်၌ ကျက်စားရန် တောကို မြင်းသတ္တဝါ စွန့်လွှတ်သောအခါ မြင်းသည် တောနေသတ္တဝါမှ လွင်ပြင်နေသတ္တဝါ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ငါးတစ်မျိုးသည် ရေကိုစွန့်၍ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်နေပြီးမှ ရေသို့ ပြန်သည်ဟု မရှိနိုင်။ ပြန်လျှင်လည်း ပြောင်းလဲမှုများစွာကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ကြုံတွေ့ရပေဦးမည်။ ကုန်းသတ္တဝါအချို့ ရေသို့ဆင်းပြန်သောအခါ ဤအတိုင်းပင် ကြုံရ၏။ ခြေထောက်များ ဆူးတောင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ဥပမာ ဝေလငါး (WHALE) သည် ငါးနှင့် တူလွန်းသဖြင့် ဗီဇကို မသိသူများက ငါးပင် ထင်ကြ၏။ သို့သော် စင်စစ် ဝေလငါးသည် နို့တိုက်သတ္တဝါ ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေးကို ရှာကြံသည့်လူ

ဤကမ္ဘာတွင် သတ္တဝါအမျိုးပေါင်း တစ်သန်းခန့် ရှိပါသည်။ တစ်မျိုးစီသည် နေကျင့်ရပြီးသား ကမ္ဘာငယ်အတွင်း နေလျက်ရှိပါသည်။ နေရာတစ်နေရာ၌ တစ်မျိုးအတွက် 'မဝင်ရ' ဟု မမြင်ရသော ဆိုင်းဘုတ်

ဖြင့် ဟန့်တားမည် ဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်မျိုးအတွက် 'ကြိုဆိုပါ၏' ဟု မမြင်ရသော ဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် လက်သင့်ခံသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

ပိုလာဝက်ဝံသည် တောတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားလျှင် မည်သို့ ခံစားရမည်နည်း။ အမွေးဝတ်ရုံကို ခွာချ၍ မရသဖြင့် လှောင်ကျပ်လျက် များစွာ ဆင်းရဲမည်။ အပူဒေသ နေမြဲဖြစ်သော ဆင်သည် အာတစ် (ARCTIC) ရေခဲတောသို့ရောက်လျှင် ယခင်က ရေမှန်မှန်ချိုးလျက် နေ လာခြင်းကြောင့် အရေပြားအပြင် နောက်ထပ် ဘာမျှ အကာအကွယ် မရှိ သဖြင့် သွေးခဲလျက် သေပေမည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်ဝယ် ပိုလာဝက်ဝံနှင့် ဆင်တို့ အိမ်နီးချင်းအဖြစ် ယှဉ် ၍နေသည့် နေရာကား ကမ္ဘာသတ္တဝါ အားလုံးကိုပါ တွေ့နိုင်သောနေရာ ဖြစ်သည်။ လွင်ပြင်သတ္တဝါနှင့် တောင်သတ္တဝါ၊ တောသတ္တဝါတို့သည် ကိုက်အနည်းငယ်အတွင်း နေလျက် ရှိကြသည်။ ဤနေရာကား တိရစ္ဆာန် ရုံသာ ဖြစ်သည်။

တိရစ္ဆာန်ရုံ၌ တောင်အာဖရိကနှင့် ဩစတြေးလျသည် လည်း ကောင်း၊ ဩစတြေးလျနှင့် မြောက်အမေရိကသည် လည်းကောင်း၊ အိမ်နီး ချင်းနိုင်ငံများ ဖြစ်လာကြ၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ တိရစ္ဆာန်များ ရောက်လာ သည်။ သို့သော် သူတို့အလိုဆန္ဒအတိုင်း ရောက်လာခြင်း မဟုတ်။ လူက ဖမ်း၍ စုထားသဖြင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်ရန် မည်မျှ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်စေချင်သည်။ သတ္တဝါ တိုင်း နှစ်သက်သည့် သီးခြားကမ္ဘာငယ် ရှိ၏။ ထိုအကြိုက်ကမ္ဘာနှင့် တူ နိုင်သမျှ တူအောင် တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် လူက ဖန်တီးပေးရပါသည်။ ဤအပိုင်း ၌ သမုဒ္ဒရာနှင့်တူအောင်၊ ထိုအပိုင်း၌ သဲကန္တာရနှင့်တူအောင် ဖန်တီးရ၏။

အချင်းချင်း သတ်မစားလေအောင် ထိန်းရမည်။ သူတို့ စားနေကျ အစာကို ရအောင် ရှာ၍ ကျွေးထားရမည်။ ပိုလာဝက်ဝံအတွက် ရေအေး ကန်ကို လည်းကောင်း၊ မျောက်အတွက် အနွေးကို လည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့ အဖို့ နေ့စဉ်အစာ၌ အသားပါရန် လည်းကောင်း၊ လင်းယုန်အဖို့ အတောင် ညောင်းဆန်နိုင်လောက်သည့် နေရာအကျယ်အဝန်းရှိရန် လည်းကောင်း ပြုလုပ်ပေးရပါသည်။ လွင်ပြင်နေ၊ တောနေ၊ တောင်နေ၊ သဲကန္တာရနေ၊

ပင်လယ်နေ တိရစ္ဆာန်များကို ကြံဆောင်လျက် တစ်နေရာတည်း ထားလို သည့်လူသည် ထိုတိရစ္ဆာန်များ သေကျေပျက်စီးခြင်းမဖြစ်ရန် ပတ်ဝန်း ကျင် အနေအထားကို ဆီလျော်အောင် ကြံဆ လုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။

ဤတွင် လူ ဟူသော သတ္တဝါကား မည်သည့်သတ္တဝါအမျိုးအစား ဌိ ပါဝင်သနည်းဟု အမေးပေါ်သည်။ လွင်ပြင်နေ၊ တောနေ၊ တောင်နေ၊ သတ္တဝါဖြစ်မည်လောဟု မေးကြည့်ပါ။ တောနေလူကို 'တောလူ'၊ နန်းမြေ အရပ်သားကို 'နန်းလူ' ဟု ခေါ်လျှင် မှန်ပါမည်လော။ မမှန်ပါ။

တောတွင်းနေသည့်လူကို မြေပြန့်ဒေသ၌ ခေါ်၍ထားလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ နန်းအရပ်သားကို မြေမာအရပ်သို့ခေါ်လျှင် အနေအထိုင် ပြန့် ပြူးသဖြင့် ကျေးဇူးပင် တင်ဦးမည်။ လူသည် နေရာမရွေး နေ၍ဖြစ်သည်။ မြေပြင်အနှံ့ဝယ် လူစမ်းသပ်နေထိုင်၍ မရသောနေရာ မရှိသေး။ မမြင်ရ သော ဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် 'လူမလာရ' ဟု တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ အာတစ်၌ နေရာသစ်ရှာသူတို့သည် ရေခဲပြင်ပေါ်၌ နေခဲ့၏။ ထိုအရပ်မှ အပူဆုံး သဲကန္တာရကို လွတ်လိုက်လျှင်လည်း အခက်အခဲမရှိ သွားမည်ပင် ဖြစ် တော့သည်။

လူတစ်ယောက်သည် မြက်ခင်းဒေသမှ သစ်တောကိုသွား၍ နေလို လျှင် လည်းကောင်း၊ သစ်တောမှထွက်၍ မြေပြန့်အရပ်၌ နေလိုလျှင် လည်းကောင်း ခြေ၊ သွား စသည့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့ကို ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်ရန် မလို။ ခန္ဓာကိုယ်၌ ထူထဲသောအမွှေးများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား သော်လည်း တောင်ဘက်မှ မြောက်ဘက်သို့ ရွှေ့သွားသည့်အခါ မသေနိုင်။ တိရစ္ဆာန်ကို သဘာဝ အမွှေးအတောင်တို့က ကာကွယ်သည့်နည်းပင် သားမွှေးဝတ်ရုံနှင့် ဘွတ်ဖိနပ်က လူကို အအေးဒဏ်မှ ကာကွယ်၍ပေးနိုင် ပါသည်။ မြင်းထက်မြန်အောင် လူက လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်၏။ သို့သော် ခြေချောင်းငါးချောင်းကို တစ်ချောင်းတည်း ချန်လျက် ကျန်အချောင်းတို့ကို ပယ်ရန် မလိုချေ။ ငါးထက်မြန်အောင် လူက ကူးခပ်နိုင်၏။ သို့သော် လက်၊ ခြေကို ပယ်လျက် ဆူးတောင်ကို လဲလှယ်တပ်ထားရန် မလိုပါ။

တွားကောင်သည် ငှက်ဖြစ်လာရန် နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ လို၏။ ယင်းသို့ ပြောင်းလဲရန် အဖိုးအခ ကြီးလေးစွာ ပေးကြရရှာသည်။

ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း ပျောက်၍ တောင်ပံများ ဖြစ်လာကြ၏။ လူမူကား စတင် ကြံစည်သည်မှ နှစ်တစ်ရာအတွင်းဝယ် ကောင်းကင်၌ ပျံသန်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း လက်နှစ်ချောင်း အဆုံးမခံရချေ။

တိရစ္ဆာန်တို့ကို ချုပ်နှောင်ထားသော မမြင်ရသည့် လှောင်အိမ်များကို လူသည် မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းကိုမျှ မပြောင်းမလဲဘဲ ဖြန်သန်းနိုင်ရန် ဉာဏ်စွမ်းရှိ၏။ လူသည် အသက်ရှူရန် လေမရှိသည့်အမြင့်သို့ ပျံတက်သွားနိုင်သည့်အပြင် ကျန်းမာရွှင်မြူးလျက်ပင် မြေပြင်သို့ ပြန်လာနိုင်ပါသေးသည်။ ရုရှား အာကာသယဉ်မှူးတို့ ယခင် လူသားများ ပျံတက်နိုင်သည်ထက် ပို၍ ပျံတက်နိုင်ခြင်းကား ထုံးစံ သက်နေတို့ ရှိနိုင်သည့် ခေါင်အမြင့်ကို ထပ်ဆင့်မြင့်တင်ခြင်းဖြစ်၍ ကမ္ဘာတွင် သက်ရှိသတ္တဝါတို့ နေနိုင်သည့်နယ်ပယ်မှ ကျော်လွန်သွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

တိရစ္ဆာန်နှင့် ငှက်တို့သည် သဘာဝကို လုံးဝ မှီခိုနေကြရ၏။ ဂဏန်းသင်္ချာတွင် ပုစ္ဆာတစ်ခု၏အဖြေမှာ ထိုပုစ္ဆာ၏ အချက်အလက်များပေါ်၌သာ အမှီပြု၍ ရှာရသည်။ သဘာဝ၌လည်း အလားတူ ယူဆရ၏။ သတ္တဝါတိုင်းသည် ပုစ္ဆာတစ်ခုဖြစ်၍ ဘဝလက်တွေ့က ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပုစ္ဆာ၏ အချက်အလက်များကား တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ချင်းအတွက် လိုအပ်သော နေထိုင်စားသောက်ရေး အခြေအနေဖြစ်ကာ အဖြေမှာတော့ လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး၊ အတောင်၊ ဆူးတောင်၊ လက်သည်း၊ ဓလေ့နှင့် အကျင့်မျိုးစုံတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတိရစ္ဆာန်သည် ရေချို၊ ရေငန်၊ ကုန်းခေါင်ခေါင်၊ ကမ်းစပ်၊ ရေပေါ်၊ ရေအောက်တိမ်တိမ်၊ ရေအောက်နက်နက်၊ တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ တောင်ပေါ်၊ ချိုင့်ဝှမ်း၊ မြေပေါ်၊ မြေအောက်၊ မြက်ခင်း၊ သစ်တော စသည့်နေရာများစွာ၌ မည်သည့်အရပ်တွင် မည်သို့နေ ဟူသော အဆုံးအဖြတ်ပေါ်၌ အဖြေတည်၏။ နောက် အရေးပါသော အချက်တစ်ခုကား ယှဉ်တွဲလျက် အိမ်နီးချင်းအဖြစ် မည်သည့်သတ္တဝါနှင့် နေရမည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

တိရစ္ဆာန်သည် သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်၌ လုံးဝမှီခို၍ နေရ၏။ သို့သော် လူကား မိမိနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖန်တီးသည်။ မကြာခဏဆိုသလို သဘာဝလက်ကိုင် စာအုပ်ကို ဆွဲလုကာ သူ မကြိုက်

သောအချက်များကို ဖျက်ပစ်လေ့ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သဘာဝလက်ကိုင် စာအုပ်တွင် 'သဲကန္တာရ၌ ရေမရှိသလောက် ရှား၏' ဟု ပါသည်။ ဤသည်ကို လူက မြောင်းနက်နက် တူးလျက် ရေ သွယ်ယူခြင်းဖြင့် ဖျက်ပစ်သည်။ သဘာဝလက်ကိုင်စာအုပ်တွင် 'မြောက် စွန်းဒေသတို့၌ ကောက်ပဲသီးနှံမဖြစ်ထွန်း' ဟုပါသည်ကို ဓာတ်မြေဩဇာ ကျွေးခြင်း၊ ကောက်ပဲ မျိုးသန့်မျိုးကောင်းရွေး၍ စိုက်ခြင်းဖြင့် ဖျက်သည်။

သဘာဝလက်ကိုင် စာအုပ်တွင် 'ဆောင်းအခါ ညဉ့်သည် အေး၍ မှောင်၏' ဟု ပါသည်ကို အနည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်။ မိမိနေအိမ်ကို ဆောင်း အခါ နွေးစေလျက် ညဉ့်ကိုလည်း လင်းသွားအောင် လုပ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောင်းလဲရန် မပြတ်တစေ ဆောင်ရွက်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝန်းရံထားသည့်တော၌ ကျွန်ုပ်တို့ လိုသည့် အပင်ကို ခုတ်ယူခြင်း၊ အကွက်ချ၍ ပြန်လည်စိုက်ပျိုးပေးခြင်းများ လုပ်သောကြောင့် ထိုတောသည် မူလသွင်ပြင် ပျောက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါ ပြီ။ မြက်ခင်းဒေသမှာလည်း ယခင်ကလို အရိုင်းမြက်ခင်း မဟုတ်၊ လူက ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စိုက်ပျိုးနေသော ဂျုံ၊ မုယော၊ သစ်တော့ စသည့် သီးပင်၊ ပွင့်ပင် အားလုံးမှာလည်း ယခင် အလေ့ကျ ပေါက်သော အရိုင်းပင်များနှင့် သိသိသာသာ ခြားနားနေပါသည်။

အဘယ်မှာလျှင် သဘာဝအရ အပင်နှစ်မျိုး ပေါင်းလျက် ကပြားသီး သီးနေသည်ကို တွေ့နိုင်ပါမည်နည်း။ ရုရှားသိပ္ပံပညာရှင် စိုက်ပျိုးရေး ပါရဂူ အိုင်ဗင်မိကျူရိန် (IVAN MICHURIN) စမ်းသပ် အောင်မြင်ထား သည့် သစ်သီးများစွာ ရှိပါသည်။

သူက လမ်းပြသွန်သင်သဖြင့် သဘာဝ၏ ပြောင်းတတ်ပုံ၊ အမွေ ဆက်ခံပုံနှင့် မသင့်သည်ကို ပယ်တတ်ပုံကို စေစားလျက် လူတို့တွင် တစ်နည်းနည်း အသုံးကျစေမည့်လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်နေကြပါပြီ။ လူတို့၏ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များဖြစ်သော မြင်း၊ နွား၊ သိုးတို့ကို အရိုင်း မတွေ့နိုင်။ လူက မွေးမှ ဖြစ်ထွန်းသည်။ လူက သားကောင်ရိုင်းကို ပြောင်းလဲစေ၏။ အချို့သည် အစားအစာလွယ်ကူစေရန် လူတို့၏ လယ် ယာနှင့် နီးနီး နေရပါသည်။ အချို့က ဝေးအောင် ရှောင်ပြေးသည်။ လူ

မပေါ်မီက အစဉ်အဆက် အခြေအနေနှင့် လုံးဝ မတူတော့ချေ။

မကြာမီပင် သဘာဝအရိုင်းအနေအထားကို ကမ္ဘာမြေပြင်၌ တမင် ချန်၍ထားသော မြေကွက်၌သာ တွေ့ရတော့မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို သော် လူက ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အသွင်ကို အပြီးအပိုင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက် သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ချန်ထားသောနေရာကို နယ်နိမိတ် သတ်သောအခါတွင် သဘာဝကို ကျွန်ုပ်တို့က 'ဒီက ပိုင်းပြီး အတွင်းပိုင်းမှာ ကြိုက်သလို နေပါ။ ဒီစည်းဒီမျဉ်းက လွန်ရင်တော့ မင်းနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး။ တို့နဲ့သာ ဆိုင်တယ်'ဟူ၍ ပြောသကဲ့သို့ ရှိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူသည် သဘာဝကို ပို၍ ပို၍ ပိုင်နိုင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အစဉ်အမြဲ ဤသဘောမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ သမိုင်းမတင်မီခေတ်က ရှေး လူတို့မှာ ကမ္ဘာမြေပြင်ဝယ် အခြားတိရစ္ဆာန်များနည်းတူ သဘာဝက ကျန်ပြုထားသည်ကို ခံခဲ့ကြရပါသည်။

ရှေးလူတွေကို ပြန်ကြည့်ပါ

ယနေ့ သစ်တောချုံပုတ်များ၏နေရာဝယ် ယခင် နှစ်ပေါင်း သန်း ပေါင်းများစွာက အခြားသစ်ပင်၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် မြက်များပေါက်သည့် အခြား တောကြီးများ ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသမိုင်းမတင်မီခေတ်၏ သစ်တော ကြီးများ၌ သစ်အယ်ပင်၊ ကရဝေးပင်၊ သကြားရည်ပင်ဟူသည့် အပင်ကြီး များနှင့် ပြိုင်တူ နွယ်ပင်အမျိုးမျိုးလည်း ယှက်လျက် ပေါက်နေပါသည်။ ယခုအခါ ကြီးလှသည်ဟု ထင်ရသော ဝက်သစ်ချပင်တို့မှာ ထိုစဉ်က အပင်ကြီးတို့နှင့် နှိုင်းစာလျှင် အငယ်အသေးမျှသာဟု ထင်ရသည်။

ယခုရှိသည့် သစ်တောကို အိမ်တစ်ဆောင်ဟု ဥပမာပြုလျှင် ထို စဉ်က တောကို ထပ်ပေါင်းမိုးမျှော်အိမ်ကြီးဟု ခေါ်ရမည်။ ထပ်ပေါင်း အိမ်၌ အထက်ထပ်တို့တွင် အလင်းရောင်ကောင်းလျက် ဆူညံ၏။ ရောင်စုံ ပန်းတို့အကြားတွင် အမွှေးအတောင်လှသည့် ငှက်များ လူးလာပျံသန်းနေ ၏။ သူတို့အသံဖြင့် တစ်တောလုံး ဆူနေသည်။ မျောက်ဝံတို့က သစ်တစ် ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ လွဲကူးနေကြ၏။ မျောက်တစ်အုပ်သည် တံတားပေါ်

၌ သွားလာသကဲ့သို့ပင် သစ်ကိုင်းများပေါ်သို့ ပြေးလွှားကြသည်။ ပါးစပ် ပေါက်ငယ်ငယ်အတွင်းသို့ ဝါးဖတ်၊ သစ်သီး၊ သစ်ဆံကို ထိုးသိပ်ထည့် နေသည့် သားငယ်များကို မိခင်များက မိမိတို့ကိုယ်နှင့် ကပ်အောင် ချည် လိုက်သည်။

အနည်းငယ်ကြီးသော သားတို့က အမိများ၏ခြေကို လှမ်းဆွဲကြ သည်။ အမွှေးကြမ်းကြမ်းနှင့် အုပ်စုခေါင်းဆောင်အိုသည် သစ်ပင်စည်တစ် ခုပေါ်သို့ ဖျတ်လတ်စွာ တက်သွားသောအခါ အုပ်စုတစ်ခုလုံး နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။ မည်သို့သော မျောက်မျိုးဖြစ်သည်ကို သိပါသလား။ သူတို့နှင့်တူသော သတ္တဝါများကို ယနေ့ တိရစ္ဆာန်ရုံများ၌ ရှာဖွေ၍ တွေ့ မည်မဟုတ်ပါ။

ယနေ့ လူ၊ လူဝံ၊ မျောက်ဝံတို့သည် ထိုသတ္တဝါတို့မှ ဆင်းသက်လာ ကြ၏။ သမိုင်းမတင်မီခေတ်မှ ရှေးလူများ ဖြစ်ပါသည်။ တော၌ အပေါ် ဆုံးထပ်တွင် သူတို့နေ၏။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ တံတား၊ စင်္ကြံ စသည်တို့ အပေါ်မှာ သွားလာသလို၊ သူတို့သည် မြေပြင်၏အထက် များစွာမြင့် သော နေရာမှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းနှင့် တစ်ကိုင်း ကူးလျက် သွားလာနေကြ သည်။ တောပင်လျှင် သူတို့ အမြဲနေရာအရပ်ဖြစ်သည်။ ညအခါ သစ်ခွံ၌ သစ်ကိုင်းတို့ဖြင့် ခတ်ထားသော အသိုက်ကြီးများတွင် အိပ်ကြ၏။

တောပင်လျှင် သူတို့၏ ခံတပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် အကြောက် ရဆုံး ရန်သူမှာ ရှည်လျက် များစွာ ချွန်ထက်သော အစွယ်ရှင် ဖြစ်၍ စွယ်ရှည်ကျားဟု ခေါ်သော ရန်သူဖြစ်ရကား သစ်ပင်ဖျားတွင် တက်၍ ထိုရန်မှ လွတ်အောင် ပုန်းအောင်းရသည်။

တောပင်လျှင် သူတို့၏ ရိက္ခာကျိ ဖြစ်၏။ သူတို့ကြိုက်သော အသီးအစေ့ စသည့် အစားအစာကို သစ်ပင်ဖျားသို့တင်၍ သိုလှောင်ထားပါ သည်။ သို့သော် တော၏အမိုးအောက်တွင် နေနိုင်ရန် သစ်ကိုင်းများကို လွှဲကျော်ကူးနည်း၊ သစ်ပင်စည်ကို အမြန်ဆင်းတက်နည်း၊ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ခုန်ကူးနည်းတို့ကို တတ်ရပေမည်။ သစ်သီးခူးနည်း၊ သစ်စေ့ ခွဲထုတ် နည်းတို့ကိုလည်း သိရမည်။ လက်ခြေမြန်ရမည်။ မျက်စိ လျင် ရမည်။ သွားကောင်းရမည်။

အဆိုပါ ရှေးလူတို့ကို တောတွင်း၌ ကြိုးပေါင်းများစွာဖြင့် တုပ်
 နှောင်ထားပါသည်။ စင်စစ် တောတွင်း၏အပင်ဖျား၌ ချည်နှောင်ခြင်း
 ခံရပါသည်။ ယင်းအနှောင်အဖွဲ့တို့ကို မည်သို့ချိုးဖျက်ပါသနည်း။ မူလ
 ဇာတိအရပ်ကို ကျော်လျက် လှောင်အိမ်ကို ဖောက်၍ ထွက်လာဝံ့သော
 သတ္တိကို ရှေးလူတို့ မည်သည့်နေရာမှ ရယူကြပါသနည်း။

အခန်း-၂

အဘွားနှင့် သားချင်းများ

ရှေးအခါက လူတစ်ဦး၏ ဘဝစွန့်စားခန်းကို ရေးမည်ဆိုလျှင် စာရေးဆရာသည် စာအုပ်၏အစ တစ်ခန်း နှစ်ခန်းတွင် ဇာတ်လိုက်၏ မျိုးရိုးဗီဇနှင့် သားချင်းတို့အကြောင်းကို အသေးစိတ် ဖော်ပြလေ့ ရှိသည်။

စာမျက်နှာ အတန်ငယ်မျှ ဖတ်မိလျှင် သူ့အဘွား အပျိုဘဝက ဝတ်ဖူးသည့် အဝတ်လှလှအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ့အမေ အိမ်ထောင်ပြုအံ့ဆဲဆဲ၌ စိတ်ကူးယဉ်မိပုံကိုလည်းကောင်း သိပြီးသား ဖြစ်၍ သွားပါသည်။ ဇာတ်လိုက်မွေးခန်းကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြမည်။ ပထမ သွား၊ ပထမ စကား၊ ပထမ ခြေလှမ်း၊ ပထမ ရွှင်မြူးခြင်းတို့အကြောင်းကို ဆက်၍ ဖတ်ရပြန်သည်။ နောက် အခန်းတစ်ဆယ် အရောက်တွင် ကျောင်းသွားလျက် စာသင်ရပုံကို သိရ၏။ ဒုတိယတွဲ အကုန်၌ ချစ်သူနှင့် တွေ့သည်။ တတိယတွဲ၌ စွန့်စားခန်းများ ကြုံကြိုက်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်လျက် ဝတ္ထုအပြီးသတ် နိဂုံးစကား၌ ထုံးစံ မပါ မဖြစ်သော အကြောင်းကား အရွယ်ကြီးကြီး ဇာတ်လိုက်နှင့် ဆံပင်ဖြူဖြူ ဇနီးမောင်နှံတို့သည် လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် လျှောက်လာသော ပါးအို့နီနီနှင့် မြေးငယ်ကို ချစ်စနိုးသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ

ကြပုံပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ ယခုစာအုပ်တွင် လူ့ဘဝနှင့် စွန့်စားခန်းကို ပြောပြလိုပါသည်။ ရှေးစာရေးဆရာတို့၏ နည်းကို မှီးလျက် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်၏ အလွန်ကွာလှမ်းသည့် ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက အဘိုးအဘွားတို့ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မိဘနှင့် သားချင်းတို့အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် (စတင် ဆင်းသက်လာစဉ်က) သူ၏ပုံပန်းရုပ်သွင်ကို လည်းကောင်း၊ မည်သို့ လမ်းလျှောက်သင်ပုံကို လည်းကောင်း၊ ပြောပုံ၊ တွေးပုံ၊ ကြိုးစားပုံနှင့် သာရေး၊ နာရေး၊ အရှုံး၊ အနိုင်တို့ပါ မကျန် ပြောပြလိုပါသည်။ သို့သော် ဇာတ်လမ်းအစကို ပြောလိုစိတ် ရှိတိုင်း တွင်ကျယ်အောင် မပြောတတ်သော အခက်အခဲကြီး ရှိပါသည်ဟု ပွဲဦးထွက်ကပင် ဝန်ခံထားလိုပါသည်။

ဇာတ်လိုက်၏အဘွားသည် လူသား လူဇာတိကို ဖြစ်ပွားစေမည် ဖြစ်သော်လည်း အဘွားကိုယ်တိုင် လူမဖြစ်သေးသည့်အပြင် ယခင်အနှစ် သန်းပေါင်းများစွာကပင် သေလွန်ခဲ့သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့အကြောင်းကို အတိအကျပြောတတ်ရန် မလွယ်ချေ။ ပုံတူကား မကျန်ရစ်။ ပုံဆွဲပညာကို မရကြသေးပါ။ အထက်ခန်း၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ပေါက်ဖွားပေးခဲ့သော ရှေးလူကို ပြတိုက်၌သာ တွေ့နိုင်ပါသည်။ တွေ့ရသော အခါ၌လည်း အာဖရိက၊ အာရှနှင့် ဥရောပ နေရာများစွာ၌ တွေ့သော အရိုးအချို့နှင့် သွားအချို့သာ ဖြစ်သဖြင့် ပုံပန်းရုပ်ရည် မည်သို့ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းဆရန်ပင် ခက်သည်။

ဇာတ်လိုက်၏ အတန်ငယ် ကွာလှမ်းသော အမျိုးတို့အကြောင်းကို သိရန်အရေး ပို၍ကောင်းသည်။ လူသည် ယခင်သမိုင်းမတင်မီ အတိတ်ကာလမှ နေရာဖြစ်သော အပူပိုင်းတောအရပ်ကို စွန့်၍ ယခုအခါ မြေပေါ်၌ မားမားရပ်နိုင်စွမ်းကို ရပြီး ဖြစ်၏။ ဆွေရင်းမျိုးချာများဖြစ်သော မျောက်ဝံ၊ လူဝံတို့ကား ဆက်လက်၍ တောပျော်တိရစ္ဆာန်များပင် ရှိသေးသည်။ ဆင်းရဲသောအမျိုးကို အမျိုးတော်ပါသည်ဟု ဖော်ပြရန် ဝန်လေးတတ်ကြ၏။ အချို့က အမျိုးမတော်ဟုပင် ငြင်းတတ်သေးသည်။ အချို့က လူနှင့် မျောက်ဝံတို့သည် သမိုင်းမတင်မီခေတ်၏ တစ်ခါက တူသောအမျိုး

ဆက်မှ ဆင်းသက်သည်ဟုပြောလျှင် မကောင်းမှုတစ်ခုကို လွန်ကျူးသလို အပြစ်ရှိသည်ဟုပင် ယူဆ၏။

သို့သော် အမှန်တရားကို ဖုံး၍မရပါ။ လူနှင့် မျောက်ဝံတို့ တစ်နွယ် တည်းဆက်စပ်ပုံကို သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်ဖြင့် စာမျက်နှာ များစွာပင် ရှင်း၍ပြနိုင်ပါသည်။ ယင်းပြဿနာကို အပင်ပန်းခံ၍ အကျယ် တဝင့် ရှင်းလင်းမနေဘဲ တိရစ္ဆာန်ရုံ၌ မျောက်ဝံ၊ လူဝံတို့ ပြုမူနေထိုင်ပုံကို တစ်နာရီမျှ စောင့်ကြည့်ရုံဖြင့် လူနှင့် လူဝံတို့၏ အနွယ်ဆင်ပုံကို သိလောက်စရာ ရှိပါသည်။

သားချင်းများဖြစ်သော ရဖယ်နှင့် ရိုစ်

ယခင် နှစ်အတန်ကြာက လီနင်ဂရက်အနီး (ယခု ပဗဂေါဗော ခေါ်သည့်) ကောလတုရှီရွာတွင် ကျော်ကြားသည့် ရရသိပ္ပံပညာရှင် အိုင်ဗင် ပဗလော့ဗ် (IVAN PAVLOV) အလုပ်လုပ်သော ဓာတ်စမ်းရုံသို့ ရဖယ်နှင့် ရိုစ် အမည်ရှိ လူဝံတစ်စုံ ရောက်လာသည်။ တစ်ခါတုန်းက သားချင်းဖြစ်သည်ကို သတိမမူကြဘဲ တောမှ အမျိုးတို့ကို လှောင်အိမ် တွင်းသို့ အမှတ်မထင် သွင်းထားလိုက်ခြင်းမှာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်ကား အာဖရိကမှ ရောက်လာသော တောသား ဧည့်သည်တို့မှာ အထူးအလေးပေး ဂရုပြု၍ ကြိုဆိုခြင်းကို ခံကြရ၏။ သူတို့အတွက် သီးသန့်အဆောင်ရသည်။ အဆောင်တွင် အိပ်ခန်း၊ စားခန်း၊ ကစားခန်း၊ ရေချိုးခန်းများပါသည်။ နူးညံ့သောအခင်းနှင့် အိပ်ရာ၊ အိပ်ရာဘေး စားပွဲတို့ ရသည့်အပြင် စားပွဲခုံခင်းအဖြူနှင့် ဘေးဗီရို အထပ် တို့၌ စားစရာ အပြည့်ပေးထားသေးသည်။

ထိုသို့ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားသောအခန်းကို မြင်သူ တိုင်းသည် အခန်း၏ပိုင်ရှင်များမှာ လူဝံများသာတည်းဟု မသိနိုင်။ အစားအစာကို ပန်းကန်နှင့်ပေး၍ ဇွန်းဖြင့် ကော်ယူ စားသောက်စေသည်။ ညပိုင်းတွင် အိပ်ရာကို ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းလျက် ခေါင်းအုံးကို အုံး၍ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်၍ပေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အဆိုပါဧည့်သည်တို့သည် စည်းကမ်းတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အစားအစာကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ့၍ စုပ်ယူခြင်း၊

အိပ်သောအခါ ခေါင်းအုံးကို ခေါင်းပေါ်က ထား၍ အိပ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ် တတ်သည်ကား မှန်၏။

သို့သော် ရဖယ်နှင့် ရိပ်တို့သည် လူတို့ ပြုမူသည့်အတိုင်း အတိ အကျ မလုပ်သည့်တိုင်အောင် သူတို့၏ အမူအရာမှာ လူတို့နှင့် များစွာ တူသည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ဥပမာ - ဘေးဘက်ဗီရိုကို ရိပ်က သော့ဖွင့်၍ သုံးစွဲပုံမှာ လူ အိမ်ရှင်မကဲ့သို့ပင် ကျင်လည်၏။ အစောင့်အိတ်ထဲမှာထားသည့် သော့ကို ရိပ်က နောက်မှ တိတ်တဆိတ် သွား၍ အမြန်ဆုံးရအောင် နှိုက်ယူကာ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဗီရိုနားသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အသေအချာ တက်ထိုင်ပြီးမှ သော့မှန်ကို ရှာလျက် ဖွင့်ပါသည်။ ဗီရို မှန်တံခါးမှ အရည်ရွမ်းသော သစ်သီးများအပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စပျစ်ခိုင်များကို သူ မြင်နေပါသည်။ လက်နှင့် တစ်ချက်လှည့်လျှင် တံခါးပွင့်သည်။ စားလိုသော စပျစ်ခိုင်ကို အလွယ်ပင် ရိပ် ရသွားပါပြီ။

ရဖယ်ကိုလည်း မေ့မထားသင့်ပေ။ လေ့ကျင့်ခန်းယူနေချိန်တွင် သူ့ကို အလွန်ကြည့်ကောင်းပါသည်။ သစ်သီးခြင်းငယ် တစ်ခြင်းနှင့် အရွယ်အစားရှိသော သစ်သားတုံး ခုနစ်တုံးကို ပေးထား၏။ ကလေးများ ဆော့သည့် သစ်သားတုံးများထက် ပို၍ကြီးသောတုံးများ ဖြစ်ပါသည်။ အငယ်ဆုံးမှာ ပျဉ်ထိုင်ခုံအသေးစား ပမာဏရှိ၍ အကြီးဆုံးမှာ ကုလား ထိုင်ကြီးမျှလောက် ရှိပါသည်။ သစ်သီးခြင်းကို မျက်နှာကြက်မှာ ချိတ်ဆွဲ ထား သောကြောင့် ရဖယ်၏ ပြဿနာမှာ ခြင်းသို့ရောက်အောင် ကြိဆ လျက် တက်ရောက်ပြီးနောက် သစ်သီးကို ယူ၍စားရန် ဖြစ်ပါသည်။

အစတွင် ရဖယ် မည်သို့ လုပ်ရမည် မသိ။ တောတွင်း မိမိဇာတိ နေအိမ်မှာ နေစဉ်က စားလိုသောသစ်သီးကို မြင့်မားစွာတက်၍ ဆွတ်ခူး ယူရမိ ဖြစ်၏။ ယခုသော် သစ်ကိုင်း၌ သစ်သီးမရှိ၊ အထက်မှာ တွဲလွဲ ဆွဲ၍ထားသည်။ ဆင့်တက်စရာ တုံးခုနစ်တုံးကား ရှိပါ၏။ အကြီးဆုံး တုံးပေါ်ကနေပြီး လှမ်းယူသည့်တိုင်အောင် မမီနိုင်အောင် ရှိပါသည်။ သစ်သီးကို အလိုရှိသဖြင့် သစ်တုံးများကို ဟိုမှ သည်မှ နေရာများစွာ တွန်းရွှေ့နေစဉ်မှာပင် ရဖယ်သည် နည်းသစ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိသွားပါသည်။

mgyoe.com

သစ်တုံးများ ဆင့်တက်လျှင် အလိုရှိရာကို ပို၍ ပို၍ နီးကပ်သွားနိုင်၏။ တစ်စတစ်စ တုံးသုံးတုံး၊ လေးတုံး၊ ငါးတုံး သုံး၍ ရဖယ်သည် ပိရမစ် တည်ဆောက်နေပါပြီ။ သို့သော် မလွယ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကြီးဆုံးကို အခြေခံထားလျက် တစ်စတစ်စ သေးသောအတုံးများကို ဆင့်ကာတင်မှ ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်တုံးပေါ် တစ်တုံးဆင့်ရမှန်း သိလင့်ကစား အကြိမ်များစွာပင် အငယ်ပေါ် အကြီးဆင့်မိသဖြင့် အခြေမခိုင် တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိ။ ခဏတွင်း ပြိုကျမည့်အန္တရာယ် ရှိသည်။ အခြေမခိုင်၍ ပြိုကျသောအခါ ရဖယ်ပင် တုံးပိ၍ အနာတရရှိမည် စိုးရသည်။ သို့သော် ရဖယ်တို့အမျိုးမှာ လျင်မြန် သွက်လက်သဖြင့် မထိခိုက်ပါ။

နောက်ဆုံး၌ ပြဿနာ၏အဖြေကို တွေ့သွားပါသည်။ အရွယ်ကို ကြည့်၍ ကြီးသေးဆင့်ရမည်ဟု ရဖယ် နားလည်သွား၏။ အရွယ်အလိုက် တုံးပေါ်၌ ရေးထားသော ဂဏန်းကို ဖတ်တတ်သကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။ ရဖယ်၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် အနည်းငယ်လှုပ်နေသော ပိရမစ်ထိပ် ပေါ်၌ ထိုင်၍ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိဖန်ယူရသော သစ်သီးကို မြိန်မြိန်စားနေပါ ပြီ။ သည်မျှ လူဆန်သောနည်းဖြင့် အခြား မည်သည့်သတ္တဝါသည် ဤ သို့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိမည်နည်း။ ခွေးတစ်ကောင်သည် ပိရမစ် ဆောက်နိုင် မည်လောဟု ခန့်မှန်း၍ကြည့်စမ်းပါ။ ခွေးသည် အလွန်ပါးနပ် လိမ္မာသော တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ပါသည်။

ရဖယ် အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မြင်ရသူတိုင်း လူနှင့်တူသည်ဟု အံ့ဩကြ၏။ တုံးတစ်တုံးကို ရွေး၍ ချိမလျက် ပခုံးပေါ်တင်ကာ လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်း၍ ထမ်းယူသွားသည်။ မသင့်တော်သောတုံး ဖြစ်နေ လျှင် တုံးကိုချလျက် တုံးပေါ်မှာပင်ထိုင်၍ ခေတ္တငိုင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ ၏။ အတန်ငယ် နားပြီးမှ ထ၍ အမှားကို ပြင်ဆင်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

လူဝံကို လူဖြစ်အောင် လုပ်၍ ရမည်လော

ဤသို့ဆိုလျှင် လူဝံကို လူလမ်းလျှောက်သလို လျှောက်တတ် အောင်၊ စကားပြောတတ်အောင်၊ တွေးတတ်အောင်၊ လုပ်တတ်အောင်

သင်၍ ရနိုင်သလားဟု မေးစရာရှိပါသည်။

ယခင် နှစ်များစွာက ဗလဒီမိရ်ဒူရော့ဗ် (VLADIMIR DUROV) ခေါ် တီရစ္ဆာန်ကို သင်ကြားရာ၌ နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ မိမုစ် (MIMUS) ခေါ် လက်သပ်မွေး လူဝံကို လပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခံ၍ သွန်သင်ပါသည်။ မိမုစ်မှာလည်း ဉာဏ်ကောင်းသောတပည့် ဖြစ်၏။ ဇွန်းနှင့် အစာကို ကော်ခပ်ပြီး ယူငင် စားသောက်နိုင်သည်။ လက်သုတ်ပဝါ သုံးတတ်သည်။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်တတ်သည်။ အဖိတ်အစဉ် မရှိသဖြင့် စားပွဲခင်းကို မစွန်းထင်းဘဲ ဟင်းချိုရည် သောက်တတ်ပြီ။ တောင်ဆင်းမှာ တွန်းလှည်းပေါ်ထိုင်၍ လိုက်တတ်သည်။ သို့စဉ်လျက် လူဖြစ်မလာချေ။

အံ့ဖွယ်မရှိပါ။ လူနှင့် လူဝံတို့၏ အနေအထိုင်တို့၏ အကြားဝယ် နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ ခြားလျက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သမိုင်းမတင်မီခေတ် (PREHISTORY) က လူတို့၏အစဖြစ်မည့် ရှေးလူတို့သည် သစ်ပင်ဖျား၌ နေခဲ့သည်။ မြေပေါ်သို့ ဆင်းလာပြီးနောက် မတ်မတ်ရပ်လျက် ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့်သာ လမ်းလျှောက်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်သည် အခြားအလုပ် လုပ်ရန် လွတ်လပ်သွား၏။ ထိုအခါ လူဝံဖြစ်မည့် ရှေးလူဝံကား အပင်ထက်၌ပင် ဆက်နေလျက် အပင်ပေါ်၌ နေသော အလေ့အတွက် ပို၍ဆီလျော်သော ကိုယ်ခန္ဓာ အဆောက်အအုံကို ရရှိသွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် လူဝံ၏ ကိုယ်အနေအထားသည် လူ၏ ကိုယ်အနေအထားနှင့် မတူ။ လက်ပေါက်ပုံ ကွာ၏။ ခြေရောက်ပုံ ခြား၏။ ဦးနှောက်ချင်း မညီ။ လျှာချင်း မတူ။ လူဝံ၏ ပုံတွင် လက်အနေအထားကို သေချာစွာ ကြည့်ပါ။ လူလက်နှင့် လုံးဝ မတူချေ။ လူဝံ၏ လက်မသည် သေး၏။ ကျွန်တော်တို့၏ လက်မ ထောင့်ချိုးခွဲလျက် ထွက်ပုံမျိုး မထွက်ပါ။ လက်ဟု ခေါ်သော လုပ်သားငါးဦးပါသည့်အဖွဲ့တွင် လက်မသည် အရေးအပါဆုံး ဖြစ်၏။ အခြား မည်သည့်လက်ချောင်းနှင့်မဆို တစ်ဦးချင်း လည်းကောင်း၊ အားလုံး၏အပေါင်းအဖွဲ့နှင့် လည်းကောင်း တွဲဖက်၍ အလုပ်လုပ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူ၏လက်သည် အကိုင်အတွယ် မည်မျှ

ခက်ခဲသည့်လက်နက်ဖြစ်စေ ပိုင်နိုင်စွာ ကိုင်နိုင်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

လူဝံတစ်ကောင်သည် အပင်မှ အသီးကို ဆွတ်လိုလျှင် လက်ဖြင့် သစ်ကိုင်းကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထားပြီးမှ ခြေဖြင့် ဆွတ်ယူပါသည်။ လူဝံသည် မြေ၌ လျှောက်သွားလျှင် လက်ခေါက်ဖြင့် ထောက်၍ လျှောက်သွား၏။ ဆိုလိုသည်မှာ လက်ကို ခြေကဲ့သို့၊ ခြေကို လက်ကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးကြောင်း သိရ၏။

သို့သော် လူကဲ့သို့ဖြစ်အောင် လူဝံကို သွန်သင်ရန် ကြိုးစားသည့် တိရစ္ဆာန်ထိန်းများသည် လက်ခြေတို့၌ ကွာခြားသည့်အပြင် အခြား အလွန်အရေးကြီးသည့် ကွာခြားချက်များ ရှိသေးကြောင်း သတိမူမိကြ ဟန် မတူချေ။ ထိုအချက်ကား လူဝံ၏ဦးနှောက်သည် အရွယ်အားဖြင့် လူထက် သေးငယ်သည့်ပြင် ဖွံ့ဖြိုးခြင်း၌လည်း လူထက် များစွာလျော့ နည်းလျက် ရှိသေးသည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အိုင်ဗင်ပဗလော့ဗ်သည် လူ့ဦးနှောက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန် ကုန်ခံ၍ လေ့လာ၏။ ရိုစ်နှင့် ရဖယ်တို့ ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံကို စိတ်ဝင် စားမိသည်။ မျောက်အိမ်၌ သွား၍ နာရီများစွာ အနီးကပ်စုံစမ်းသည်။ သူတို့ ပြုမူပုံသည် အကြောင်းယုတ္တိကင်းကွာသည့် ပြုမူပုံများသာ ဖြစ် ကြောင်း တွေ့ရ၏။ အလုပ်တစ်ခုကို စတင် လုပ်ဆောင်သော်လည်း မကြာမီ တခြားကိစ္စတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကာ ယခင်ကိစ္စကို မေ့လျက် နောက်တစ်မျိုးကိုသာ အရေးတယူရှိသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရဖယ်သည် ပီရမစ်တည်ဆောက်ရန် အားသွန်လျက် အလုပ်ရှုပ် နေပုံ ပေါ်သည် မှန်၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ဘောလုံးကို စိတ်ရောက်သွား ကာ တုံးများကို ထားခဲ့၍ မွေးထူလက်ရှည်ဖြင့် ဘောလုံးကို ပုတ်ခတ် ကစားနေပါသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကြမ်းပေါ်မှာ တွားသွားနေသော ယင်ကောင်ကို အာရုံစူးစိုက်သွားပြန်သဖြင့် ဘောလုံးကို စွန့်သည်။ ယင်းသို့ ရှုပ်ထွေးသောအမူအရာတို့ကို စောင့်ကြည့်နေစဉ် ပဗလော့ဗ်က 'မရှင်းမလင်း ရှုပ်ပွေ့ကုန်ပါပြီဗျာ' ဟု ညည်းတွား၏။

မှန်သည်။ လူဝံ၏အမူအရာ ရှုပ်ထွေးခြင်းမှာ သူ့ဦးနှောက် အလုပ် လုပ်ပုံ ရှုပ်ထွေးနေသည်ကို ထင်ဟပ်ပြသနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

လူဦးနောက်၏ စူးစိုက်လျက် စနစ်တကျ အလုပ်လုပ်တတ်ခြင်းနှင့် လုံးဝ မတူချေ။ သို့သော် လူဝံသည် သူ့ကို မမြင်နိုင်သောကြိုးတို့ဖြင့် ဖွဲ့နှောင် လျက် သူ့အတွက် ပိုင်းခြားပေးထားသော ကမ္ဘာငယ် တောအတွင်း၌ကား နေထိုင်ရေး အလွန်ဆီလျော်ပြေပြစ်ကာ ဉာဏ်သွက်လက်သည့် အကောင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက ရို့စ်နှင့် ရဖယ် နေသော တိုက်ခန်းသို့ ဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။ သူတို့စုံတွဲကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ယူလိုသည်။ ဓာတ် ညွှန်းအရ သူတို့စုံတွဲကို အပြင်မှာ ခေတ္တလွတ်ပေးထားရပါမည်။ လွတ် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနီးဆုံးသစ်ပင်ကို တက်၍ သစ်ကိုင်းများမှာ တွဲလောင်းခို၍ လှုပ်ရှား မြူးထူးနေကြပါသည်။ ကောင်းလှသည် ဆိုသည့် တိုက်ခန်းတွင်းမှာထက် သစ်ပင်ပေါ်၌ နေရသည်ကို ပို၍နှစ်သက်သည်။

အာဖရိကတိုက်တွင် လူဝံသည် တော၏အပေါ်ဆုံးထပ်၌ နေ သည်။ သစ်ပင်၌ အသိုက်ဖွဲ့သည်။ ရန်ရှောင်ရန် သစ်ပင်ထက်သို့ တက်၍ ပြေးလေ့ ရှိသည်။ သူ့အစာမှာလည်း အပင်ထက်က အသီးအစေ့တို့ ဖြစ် ပါသည်။ သစ်ပင်တွင် နေထိုင်ရေးမှာ သူ့အတွက် အလွန်သင့်မြတ်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြေပြင်၌ အလျားလိုက် လျှောက်သွားသည်ထက် သစ်ပင်တွင် အထက်အောက် ဆင်းတက်ရန် သူ့အတွက် ပို၍လွယ်၏။ တောမရှိသော နေရာတွင် လူဝံကို မည်သည့်အခါမျှ တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သဘာဝအနေအထိုင်ဝန်းကျင်၌ လူဝံ ဘယ်သို့ နေမည်ကို လေ့လာ ရန် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးသည် အာဖရိကရှိ ကမာရွန်း (CAMAROONS) နယ်သို့ သွား၏။

လူဝံ တစ်ဆယ့်နှစ်ကောင် ဖမ်းယူပြီးနောက် မိမိအိမ်အနီးရှိ တော ငယ်တစ်ခု၌ သူတို့သဘာဝအတိုင်း နေနိုင်အောင် လွတ်ထားပါသည်။ သို့သော် လွတ်ထွက်ပြေးခြင်း မရှိရလေအောင် မထင်ရှားသည့် အကာ အဆီးများ လုပ်ထား၏။ ယင်းအကာအဆီးကို လွတ်စစ်စင်း၊ ပုဆိန်တစ် လက်မျှသော လက်နက်ရိုးရိုး နှစ်ခုကိုသာ သုံးလျက် လုပ်ပါသည်။ ရေ လယ်ရှိ ကျွန်းသဖွယ်ဖြစ်အောင် တောအုပ်ငယ်ကို ချန်၍ ပတ်လည်မှ သစ်ပင်အားလုံးကို ခုတ်လျက် တလင်းလုပ်ပစ်ပါသည်။ ထို့နောက် တော

အုပ်၌ လူဝံတို့ကို လွတ်လိုက်သည်။

မျောက်သည် တောနေသတ္တဝါ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့အစီအမံသည် သင့်မြတ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ သစ်ပင်များ၌ လွတ်ထားသော သတ္တဝါတို့သည် သူတို့ဘာသာ အလိုအလျောက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သစ်ပင်ကို စွန့်၍ သွားကြမည်မဟုတ်ချေ။ ပိုလာဝက်ဝံသည် သဲကန္တာရ၌ မနေတတ်သလို လူဝံသည်လည်း ကွင်းပြင်၌ အိမ်ဆောက်၍ မနေတတ်ပါ။ လူဝံသည် တောကို မစွန့်ဝံ့လျှင် အနွယ်တူလူက အဘယ့်ကြောင့် စွန့်ဝံ့ပါသနည်း။

လမ်းလျှောက်ရန် သင်ကြားတတ်မြောက်ခြင်း

သမိုင်းမတင်မီခေတ် လူသည် တော၌ရှိသော မိမိလှောင်အိမ်ကို ချိုးဖျက်ကာ တောကိုစွန့်လျက် လွင်ပြင်မြက်ခင်းတွင် နေတတ်အောင် အလေ့အလာလုပ်ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ကြာပါသည်။

သစ်ပင်တက်၌ ကျင်လည်သော သတ္တဝါတစ်ဦးသည် သစ်ပင်၌ သူ့ကို ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကို ဖြတ်လိုလျှင် အပင်ထက်မှ ဆင်းကာ မြေပြင်၌ လမ်းလျှောက်တတ်အောင် ကျင့်ရမည်။

ယခုခေတ် ယခုအခါပင် လူပေါက်စ ကလေးငယ်တို့အတွက် လမ်းလျှောက်သင်ရသည်မှာ မလွယ်ချေ။ ကလေးထိန်းကျောင်းကို သွားဖူးလျှင် 'လေးဖက်တွား'အရွယ်ကို တစ်စု စု၍ ထားကြောင်း တွေ့မည်။ ယင်းတို့မှာ တစ်နေရာတွင် သိပ်ထားသည်ကို လုံးဝ မလိုလားသော်လည်း ထ၍ လျှောက်သွားနိုင်သောအစွမ်းကာ မရှိသေး။ 'လေးဖက်တွား' မှ 'လမ်းသွား' ဖြစ်အောင် လများစွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားရပေဦးမည်။ အတွယ်မပါ လမ်းလျှောက်နည်း၊ လက်မထောက်ဘဲ ရွေ့လျားနည်း၊ ကုလားထိုင်ကို လှမ်းမကိုင်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လှမ်းနည်းတို့ကို သင်ကြားနေကြောင်း တွေးကြည့်လျှင် သိနိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ မယိမ်းမယိုင်အောင် ထိန်းနည်းမှာ စက်ဘီးစီးသင်နည်းထက် များစွာ ပို၍ ခက်ပါသည်။

လမ်းလျှောက်နည်းကို ကလေးငယ်သည် လပေါင်းများစွာ သင်ရ၏။ သမိုင်းမတင်မီခေတ် လူသည် ထိုနည်းကိုရရန် နှစ်ပေါင်း ထောင်

ပေါင်းများစွာ သင်ယူခဲ့ရသည်။ ထိုမျှ ကွာလှမ်းသောအခါက ရှေးလူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခေတ္တခဏသာ ဆင်းလာတတ်သည်။ လက်ခေါက်ဖြင့် ထောက်၍ အမြဲ မှီနေမည် မဟုတ်ပါ။ ယခုအခါ လူဝံများ ခြေနှစ်ချောင်းနှင့်သာ သုံးလေးလှမ်း ပြေးလိုက်သကဲ့သို့ ပြုမည်ထင်ရ၏။

သို့သော် နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း ဟူသည် အလှမ်း ငါးဆယ်၊ တစ်ရာလှမ်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။

လက်မှာ အခြားအလုပ်များလုပ်ရန် လွတ်လပ်သွားပြီ

သမိုင်းမတင်မီခေတ် လူများသည် အပင်ထက်၌ နေစဉ်မှာပင် တစ်စတစ်စအားဖြင့် ခက်ခဲသောအလုပ်များကို လုပ်ရန် ခြေထက် လက်ကို အားကိုးလာ၏။ သစ်သီးဆွတ်ရန်၊ အပင်ခွ၌ အသိုက်ဆောက်ရန် လက်ကို သုံးသည်။

သစ်စေ့ကို ထုတ်ယူနိုင်သောလက်သည် တုတ်တစ်ချောင်း၊ ကျောက်ခဲတစ်ခဲကိုလည်း အမှန်ဆုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် တုတ်နှင့်ခဲကို ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသောလက်မှာ ယခင်ထက် ပို၍ ရှည်လျက် ပို၍ သန်စွမ်းအောင် ဖန်တီးပြီးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ခွဲမာသစ်သီးကို ခွဲယူရန် ကျောက်ခဲကို သုံးနိုင်၏။ အရသာရှိသော သစ်မြစ်ကို တုတ်ဖြင့် ထိုးကော်နိုင်၏။

အစာရရှိရေးအတွက် ရှေးလူသည် လက်နက်ကို ပို၍ ပို၍ အားကိုးလာသည်။ တုတ်ဖြင့် တူး၍ သစ်မြစ်သစ်ဖုကို ဖော်ယူသည်။ ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် သစ်ငုတ်တို့ကို ထုချေပြီးနောက် အတွင်းမှ ပိုးလောင်းကောင်ကို ရယူသည်။ ယင်းသို့ လက်နှင့်လုပ်ရသော အလုပ်ကို ပေါ်လာနိုင်ခြင်းမှာ လမ်းလျှောက်ရာ၌ အသုံးချခြင်းတည်းဟူသော ယခင်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လက်က ပါဝင်လုပ်ဆောင်မနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လက်များလုပ်ရန် အလုပ်တာဝန် ပို၍လာလေ ခြေနှစ်ချောင်းသာလျှင် လမ်းလျှောက်တာဝန်ကို လုံးဝယူရလေ ဖြစ်လာတော့၏။

ဤသို့အားဖြင့် လက်က ခြေကို လမ်းလျှောက်ခိုင်း၍ ခြေက လက်ကို အလုပ်လုပ်ခွင့် ပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကမ္ဘာမြေအပြင်ဝယ် သတ္တဝါ

တစ်မျိုး တိုးခဲ့၏။ ထိုသတ္တဝါသည် (မူလခြေလေးချောင်းဝယ်) နောက်ပိုင်း နှစ်ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ကာ ရှေ့နှစ်ချောင်းက အလုပ်လုပ်ပါသည်။

အမြင်အားဖြင့် ထိုသတ္တဝါသည် တိရစ္ဆာန်နှင့်ပင် တူလျက် ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် ထိုသတ္တဝါသည် တုတ် သို့မဟုတ် ကျောက်ခဲကို ကိုင်တွယ်ပုံ မြင်ရုံဖြင့် သူသည်ပင်လျှင် လူအမျိုး၏ ပထမဖြစ်ကြောင်း သင်ကိုယ်တိုင် ပြောလာပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း လူသာလျှင် လက်နက်ကိရိယာကို သုံးစွဲတတ်သောအသိ ရှိ၏။ တိရစ္ဆာန်တို့၌ ကိရိယာလက်နက် မရှိ။

မြေကြွက်တစ်ကောင်သည် မြေကျင်းကိုတူးလျှင် လက်ဖဝါးကိုသာ သုံးစရာရှိ၏။ ဂေါ်ပြား မကိုင်တတ်ချေ။ သစ်သားကို ဖြတ်လိုလျှင် သွားသာလျှင် အားကိုးစရာ ရှိ၏။ ဓားဖြင့် မခုတ်တတ်ချေ။ သစ်တောက်ငှက်သည် သစ်ခေါက်ကိုပေါက်၍ ခွာသောအခါ နှုတ်သီးကိုသာ သုံးသည်။ ဆောက်မပါ။ သမိုင်းမတင်မီ ခေတ်လူမှာ ဆောက်သဖွယ် သုံးရန် နှုတ်သီး မရှိ။ ဂေါ်ပြားကဲ့သို့ သုံးရန် လက်ဖဝါး မရှိ။ ဓားနှင့်အတူ ထက်သည့်သွား မရှိ။

သို့သော် သူ့တွင် အထက်ဆုံး သွားထက် ထက်၍ အမာဆုံး နှုတ်သီးထက် မာသည့်ပစ္စည်းရှိသည်။ သူ၏လက်များနှင့် ကောက်ယူလိုက်သည့်အခါ ဖြတ်စရာ ကျောက်အသွားနှင့် တူးပေါက်စရာ သစ်ရှည်ချွန်ချွန်ကို ရပါသည်။

မြေသို့ ဆင်းလာနေထိုင်ခြင်း

ဤသို့သော အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေချိန်ဝယ် ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည်။ ရှေးလူများ နေထိုင်ခဲ့သော တော များ၌ ညအခါ ပို၍အေးလာသည်။ ဆောင်းအခါ အအေးများလာသည်။ ရာသီဥတုမှာ အပူလျော့သဖြင့် ယခင်ကလို မပူပြင်းတော့ချေ။ တောင်၊ တောင်ရိုးတို့၏ မြောက်ဘက် ကုန်းများ၌ အမြစ်မီးစိုနေသည့် အုန်းမျိုး နွယ်မျိုးအပင်များ လျော့နည်းကာ သစ်ချပင်မျိုး တဖြည်းဖြည်း များပြားလာ၏။

မြစ်ဘေး နန်းတင်မြေများ၌ ယခင် နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ က မိုးသက်မုန်တိုင်းတွင် မျောပါလာသော သစ်ချပင်ရွက်တို့၏ ဖိနှိပ်ပုံ ထင်သွားသော မြေသားမှ ယခု ကျောက်သားဖြစ်နေသည်ကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရပါသည်။

တောင်ဘက်ကုန်းလျှောနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများ၌ လေအေးမှ အကာ အကွယ်ရသဖြင့် တည်ပင်နှင့် စပျစ်နွယ်တို့ ကျန်ရစ်သည်။ အပူပိုင်းတော ၏ နယ်နိမိတ်မှာ တစ်စတစ်စ တောင်ဘက်သို့ ပို၍ ပို၍ ဆုတ်သွား၏။ ထိုတောနေ သားကောင်းများဖြစ်သော ဆင်နှင့် အရေအတွက် များစွာ ဆုတ်ယုတ်လာပြီဖြစ်သော စွယ်ရှည်ကျားတို့၏ နေရာအရပ်လည်း တောင်ဘက်သို့ ရွေ့လျားလိုက်ခဲ့ပါသည်။

ယခင်က သစ်တောအုပ်ဆိုင်းနေသည့် နေရာများ၌ အပင်ပေါက် ရောက်ခြင်း ကျဲလျက် သမင်ကြီးနှင့် ကြွဲများ ကျက်စားရာ မြက်ခင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ တောနှင့်အတူ မျောက်မျိုးတို့၏ နေရာ ဆုတ်ယုတ်လျက် အချို့အမျိုးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

တောများတွင် စပျစ်ကိုတွေ့ရသည်မှာ တစ်ခါထက်တစ်ခါ နည်း ပါးလာ၍ တည်ပင်များကို တွေ့ရှိရန် အလွန်ခက်ခဲလာပါသည်။ တောကို ဖြတ်၍ ခရီးသွားရန် မလွယ်၊ သစ်ပင်များ ပါးရှားလာပြီဖြစ်၍ တောနေ သတ္တဝါတို့ သစ်ပင်အုပ်တစ်ခုမှ နောက်တစ်ခုသို့ သွားလိုလျှင် အကြား ကွက်လပ်၌ မြေပေါ်တွင် လျှောက်ရလေသည်။ တောနေသတ္တဝါအတွက် ယင်းသို့ သွားရသည်မှာ လွယ်သောကိစ္စ မဟုတ်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မြေပေါ်၌ လျှောက်သွားနေစဉ် လျင်မြန်လှသည့် အသားစားသတ္တဝါ ကြီးတစ်ကောင်ကောင်၏အစာ ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပါသည်။ သို့သော် အခြားနည်း မရှိ။ ငတ်လာသောအခါ သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းခဲ့ရပါသည်။ ရှေးလူတို့မှာ အစာကို လှည့်လည်ရှာဖွေရန် မြေသို့ မကြာခဏ ဆင်းကြ ရပါသည်။

ကျင့်သားရပြီးဖြစ်သော တောတွင်းနေအိမ်ဖြစ်သည့် နေနေကျ လှောင်အိမ်ကိုစွန့်လျက် ထွက်လာသည်ကို မည်သို့ ယူဆရမည်နည်း။ သတ္တဝါမှန်သမျှကို သဘာဝတွင် နေစရာအစုအကွက် သတ်မှတ်ပေးထား

ပြီးရှိလျက် ထိုအရပ်နှင့် ထိုသတ္တဝါကို ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးကို ဖြတ်တောက်ခြင်းဖြင့် တောတွင်းဥပဒေများကို ဖျက်ဆီးသည်ဟု ယူဆရန် ရှိသည်။

သားကောင်နှင့် ငှက်တို့ ပြောင်းလဲသည်ကို အသိပင် ဖြစ်သည်။ သဘာဝတွင် မည်သည့်အရာမျှ အတည်အမြဲမရှိ။ သို့သော် ပြောင်းလဲခြင်း မှာ လွယ်လှသည် မဟုတ်ချေ။ လက်သည်းချွန်များရှိသော တောတွင်း သတ္တဝါငယ်သည် နှစ်ပေါင်းသန်းပေါင်းများစွာ အချိန်ယူလျက် ပြောင်းလဲ ပါမှ ယခု မြင်း ဖြစ်သည်။ အကောင်ပေါက်တိုင်းသည် အမိအဖပုံစံနှင့် များစွာ တူမြဲဖြစ်သည်။ ကွဲလွဲသည်ဟု ရှိခဲ၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်နွယ်ခဲ့ သည့် ပင်ရင်းအမျိုးနှင့်မတူသော အမျိုးသစ်တစ်ခု ပေါ်အောင် ဆင့်ကဲ ပြောင်းလဲရန် အမျိုးဆက်ထောင်ပေါင်းများစွာ ကြာရပါသည်။

ရှေးလူတို့ ဘယ်ပုံ ဆင့်ကဲ ပြောင်းလဲခဲ့သည်ကို ကြည့်ကြပါစို့။ အကယ်၍သာ ရှေးလူတို့သည် ယင်းတို့၏ အလေ့အလာတို့ကို မစွန့်လို လျှင် မျောက်များလိုပင် တောင်အရပ်သို့ ဆုတ်၍ လိုက်ရပါမည်။ သို့သော် သူတို့၌ ကျောက်နှင့် သစ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သွားနှင့် လက်သည်း များ ရှိနေသဖြင့် အစာရအောင်ရှာနည်း ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မျောက် တို့နှင့် မတူနိုင်။ တောထဲ၌ အတွေ့ရနည်းပြီဖြစ်သော အရည်ရွှမ်းသည့် တောင်ပိုင်းသစ်သီးများ မရသော်လည်း ဝမ်းရေး မခက်။ တောသစ်ပင် များ ပါးရှားလာသည့်အတွက် မကြောင့်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် မြေပေါ်၌ လမ်းလျှောက်တတ်ကြပြီ ဖြစ်သည့်ပြင် သစ်ပင် မရှိသည့် ကွင်းပြင်၌ နေရန်လည်း ကြောက်စိတ် မရှိချေ။ သွားလာစဉ် အခိုက် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်မိလျှင် 'လူမျောက်' တို့သည် အုပ်လိုက်ချီကာ တင်းပုတ်နှင့် ကျောက်တုံးများ အားကိုးလျက် တိုက်ခိုက်ကြမည် ဖြစ် ပါသည်။

ဝိပတ္တိခေတ် ကြိုသော်လည်း လူမျောက်တို့ အမျိုးပြုတ်မသွားပါ။ တောင်ပိုင်း တောနက်ရာသို့လည်း လိုက်ရန် မလိုပါ။ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်ကို သာ ပို၍ မြန်စေပါသည်။ (ပင်တက်မျောက်မှာ မျောက်အစစ်။ မြေပေါ် မျောက်မှာ လူနှင့် အသင့်အတင့် တူလာပြီဖြစ်၍ 'လူမျောက်'ဟု ခေါ်ရ

ပါမည်။ ထိုမှတစ်ဖန် မျောက်၏သဏ္ဍာန် လုံးဝ မပျောက်သေးသော လူကို 'မျောက်လူ'ဟု ခေါ်လိုပါသည်။

မျောက်တို့၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ကြည့်ပါ။ သစ်တောများ ထူထပ် ရာ တောင်အရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း လိုက်ပါသွားကြသဖြင့် တောတွင်းသား ဘဝ၌ပင် ထာဝစဉ် ရှိနေကြရပါမည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သူတို့၌ ရွေးချယ် နိုင်ခွင့် မရှိချေ။ တိုးတက်မှုအစဉ်တွင် များစွာ နောက်ကျကျန်ရစ်သဖြင့် မျောက်တို့သည် လက်နက်ကိရိယာ သုံးစွဲနိုင်သောပညာ မရပေ။ ထိုပညာ အစား သစ်တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ခုန်လွှဲကူးပြောင်း ပြေးလွှားရာ၌ သာ၍ သာ၍ စွမ်းလာကြသည်။

မျောက်၌ အကြီးဆုံး၊ အသန်ဆုံး အကောင်သည် အပင်တက်၌ ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိ။ ပင်ဖျားနေဘဝကို အလွယ်ဖြင့် ကျင့်သားမရနိုင်။ ထိုအကောင်မျိုးသာ မသေ ကျန်ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ် လေး၍ ကြီးသော မျောက်တို့၏ သစ်ပင်ထက်၌ နေရသောဘဝမှာ ခက်ခဲသည်။ ထိုမျောက် မျိုးသည် သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ဂေါ်ရီလာမျောက်ကြီးတို့သည် တောတွင်းမြေပေါ်၌ ယခုတိုင် နေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ လက်နက် မှာ တင်းပုတ်နှင့် ကျောက်တုံး မဟုတ်။ သန်မာသည့် မေးရိုးမှ ပြုထွက် နေသည့် အစွယ်ကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း လူနှင့် မျောက်တို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော ကွင်းဆက်

လူသည် ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် တစ်မုဟုတ်ချင်း လမ်းလျှောက်တတ် ခြင်း မရှိပါ။ အစ၌ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ရှိလှသည်။ လူမျောက်သည် မည်သို့ အသွင်အပြင်ရှိမည်နည်းဟု သိလိုကြပေမည်။ လူမျောက်ဟူသော အမျိုး အစားကို ကမ္ဘာမြေအပြင်ဝယ် ရှာ၍မတွေ့နိုင်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အသေ ကောင်မှ ကျန်ရစ်သောအရိုးများကို ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်ပြီလောဟု မေးလို ပါသည်။ အရိုးကို တွေ့လျှင် မျောက်မှ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်အရ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်းကိုလည်း အဆုံးစွန် မိမိရရ ပြနိုင်သည့် သက်သေ အထောက်အထား ဖြစ်လာမည်။ လူမျောက်ဆိုသည်မှာ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်

ကြွင်း လူဖြစ်၍ မျောက်မှ ယနေ့ လူအထိ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် ကွင်းဆက်ကြီး တွင် အရေးပါသော ကွင်းဆက်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှ အရေးပါလှ သည့် ကွင်းဆက်သည် မြစ်ဘေးနန်းတင်မြေတို့၌ အစအနမျှ မရနိုင် လောက်အောင် ရွံ့တပ်၊ သဲတပ်တို့အတွင်း၌ တိမ်မြုပ်လျက် ရှိနေပါသည်။

သို့သော် ရှေးဟောင်းသုတေသီတို့ကမူ ဘယ်သို့ တူးဖော်ရမည် ဟု နားလည်၏။ စတင်တူးဖော်ခြင်းမပြုမီ မည်သည့်အရပ်၌ တူးမည်ဟု နေရာရှာရ၏။ ပျောက်နေသည့်ကွင်းဆက်ကို ကမ္ဘာအနှံ့ လိုက်ရှာရန် လွယ်လှသည် မဟုတ်။ ကောက်ရိုးပုံမှ ပျောက်နေသည့် အပတ်တစ်ချောင်း ကို ရှာဖွေရသကဲ့သို့ ခက်ခဲလှပါသည်။

ဂျာမန်ဇီဝဗေဒပညာရှင် အန်စ ဟက်ကယ် (ERNST HAECKEL) သည် တစ်ဆယ့်ကိုးရာစုကုန်၌ မျောက်လူ (ပိသေကန်သရောပတ်စ်) (PITHECANTHROPUS) ၏ အရိုးကို လိုလျှင် တောင်အာရှတွင် ရှာ ပါဟု ညွှန်းခဲ့၏။ ဤနေရာတွင် မပျက်မစီး ကျန်ကောင်း၏ဟု မြေပုံ ပေါ်၌ပင် ထောက်၍ပြခဲ့၏။ စုန္ဒကျွန်းများ ဖြစ်ပါသည်။

သူပြောသည်ကို မယုံသူများ ရှိ၏။ သို့သော် သူ့စကားကို မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် မထားကောင်းဟု နားလည်ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကမူ ကျန်အလုပ်များကို စွန့်၍ ပိသေကန်သရောပတ်စ်မှ ကျန်ရစ်မည့် အရိုးများ ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှာဖွေရန် စုန္ဒကျွန်းများသို့ ခရီးထွက်ခဲ့၏။ ထိုသူကား အမ်စတာဒမ်တက္ကသိုလ်၏ အရိုးပညာကထိက ဒေါက်တာဥဂျဲနေဒူဘွိုင် (DR. EUGENE DUBOIS) ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခများနှင့် အလုပ်လုပ်ဖက်တို့က ဤသို့သော ဆင်ကန်းတောတိုး အလုပ်ကို စိတ်မှန်သူတို့ လုပ်ဝံ့မည် မဟုတ်ဟု ကရုဏာဖြင့် ခေါင်းယမ်းကြ၏။ ထိုသူများကား များစွာ လေးစားလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်၍ သူတို့သွားဖူးသည့်ခရီးမှာ ဆိတ်ငြိမ်လှသော အမ်စတာ ဒမ် လမ်းများမှ တက္ကသိုလ်သို့ လာခြင်း သွားခြင်း တည်းဟူသော နေ့စဉ် ခရီးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

စွန့်စားသူ ဒေါက်တာဒူဘွိုင်သည် ပထမ တက္ကသိုလ်အမှုထမ်း ဘဝမှ ထွက်ရ၏။ စစ်တပ်တွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်း၍ ဆေးဆရာဝန်

အဖြစ်ဖြင့် သွားရောက်တာဝန်ယူရန် စုမကြားသို့ သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်၌ နေမိလျှင် အချိန်အားရတိုင်း ရှာပုံတော်ဖွင့်ပါသည်။ သူ့အညွှန်းဖြင့် လုပ်သားတို့ တူးဖော်ရသည့်မြေမှာ တောင်ရိုးတောင်တန်း ဖြစ်လောက်၏။ တစ်လ ကုန်၍ အကြောင်းမထူး။ နှစ်လ၊ သုံးလ ကြာသော်လည်း ပိသေကန်သရောပတ်စ် အရိုးနှင့်တူသော မည်သည့်အရာကိုမျှ မရချေ။

ပစ္စည်းပျောက်ရှာသူသည် ငါ့ပစ္စည်းကား အမှန်ရှိသဖြင့် အသေအချာ ရှာလျှင် တွေ့ရမည်ဟု သိထား၏။ ဒူဘိုင်းအတွက် ဤကဲ့သို့ မသေချာ။ သူ ရှာနေသော အရိုးမျိုး ရှိကောင်း၏ ဟူ၍သာ ပြောနိုင်၏။ အမှန် ရှိသည်ဟု သူ မသိ။ သို့စဉ်လျက် ဇွဲဖြင့် ဆက်ရှာသည်။ တစ်နှစ်ကုန်ခဲ့၏။ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ကြာသော်လည်း ‘ပျောက်ဆုံးနေသော ကွင်းဆက်’ ထွက် မလာပါ။

သာမန်အားဖြင့် မည်သူမဆို ဤမျှ ဆောင်ရွက်ပြီးချိန်တွင် လက်မြောက်သွားမည် ဖြစ်သော်လည်း ဘူဘိုင်းကား မတင်မကျ နေတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ စုမကြားတွင် မျောက်လူရိုးကို ရှာမတွေ့ရန် သေချာသလောက် ရှိသောအခါ ဂျာဗားတွင် ဆက်၍ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

နေရာသစ်၌ နောက်ဆုံးရှာသော အရာကို တွေ့ရှိ အောင်မြင်ပါသည်။ ဒူဘိုင်းသည် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းလူကို ဂျာဗားကျွန်း ထရီနိုလ် (TRINIL) အနီး ဆိုလို (SOLO) မြစ်ကမ်း၌ တွေ့သည်။ တွေ့သော အရိုးများကား ပေါင်ရိုး တစ်၊ သွားနှစ်ချောင်းနှင့် ဦးခေါင်းခွံ၏အပေါ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ နောင်အခါ ထိုအနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ပင် ပေါင်ရိုး၏ အစိတ်အပိုင်း အချို့ကို ထပ်မံ တွေ့ရှိသည်။

ရှေးလူ၏ဦးခေါင်းခွံကို ကြည့်လျက် အသားဖြည့်ကာ မသေမိကမည်သို့ အသွင်အပြင် ရှိမည်နည်းဟု မှန်းဆကြည့်ပါသည်။ မျောက်လူသည် နဖူးပြားလျက် နိမ့်၏။ မျက်ခုံးရိုး များစွာ မောက်၏။ မျက်နှာအနေအထားကား မျောက်ကဲ့သို့ပင် ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် အသေအချာ လေ့လာစုံစမ်းသောအခါ ဦးနှောက်ခွံကြောင့် ပိသေကန်သရောပတ်စ်သည် အခြား (လူနှင့်တူသော) မျောက်တကာတို့ထက် ပိုသော အသိဉာဏ်

ရှိသည်။ ဦးနှောက်လည်း များစွာ ပို၍ ကြီးသည်ဟု ဒုက္ခိဋက ဆုံးဖြတ်
ပါသည်။

ခေါင်းခွံ၏အပေါ်ပိုင်း သွားနှစ်ချောင်းနှင့် ပေါင်ရိုးမှာဖြင့် အထွေ
အရာ တွေးတောကြံဆ၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် အသေအချာ
လေ့လာသောအခါ ဒုက္ခိဋကသည် မျောက်လူ၏ဘဝဆိုင်ရာ အချက်အလက်
များစွာကို ပြန်လည် ဖော်ထုတ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါင်ရိုးကို
ရသဖြင့် ခြေခွင်ခွင်ဖြင့် ကြိုးစားလျက် လမ်းလျှောက်နေရမည့်သူဟု ဖော်
နိုင်၏။ ဒုက္ခိဋ၏ အတွေးအရ မျောက်လူသည် ဒူးကွေး၍ ခါးကိုင်းလျက်
မြေသို့ ထိမတတ်ရှိသော လက်များကို တွဲလဲချကာ လေးလေးတွဲတွဲ
သွားမည် ထင်၏။ မျက်ခုံးကြီးကြီးအောက်မှ မျက်လုံးအစုံသည် စားစရာ
ရှိသော် မလွတ်တမ်းတွေ့ရလေအောင် မြေသို့ မပြတ် ငုံ့ကြည့်လျက်
သွားနေမည် ထင်၏။

မျောက် မဟုတ်တော့ပြီဖြစ်သော်လည်း လူစင်စစ် မဖြစ်သေးချေ။
ဤသို့သော ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းလူကို ဒုက္ခိဋက ပိသေကန်သရောပတ်စ်
အရေစတယ်စ် (PITHECAN THROPUS ERECTUS) ဟု ခေါ်၏။
ကိုယ်အနေအထားမှာ မျောက်ထက် များစွာ စန့်လာသည်ကို ထင်ရှားစေ
လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းလှသည့် ပိသေကန်သရောပတ်စ်
ကို ရှာ၍ တွေ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ဒုက္ခိဋကဆန္ဒပြည့်ပြီဟု မှတ်ယူကြပေမည်။
သို့သော် သူ့ဘဝတွင် အခက်ဆုံးကာလကို ယင်းသို့ တွေ့ရှိပြီးမှပင်
ကြိုကြိုက်ရပါတော့သည်။ မြေကြီး၏ အထူအထည်ကို တူးရသည်မှာ
လူတို့၏အစွဲအလမ်းကို ချိုးဖျက်ရသည်ထက် လွယ်ကြောင်း သူ သိလာ
ရပါတော့သည်။

လူနှင့် မျောက်တို့ကား ရှေးရှေးသောသမိုင်း မတင်မီကာလက
ဘိုးတူဘွားတူ ဖြစ်သည်ဟု ဝန်မခံလိုသောသူများ၏ အဘက်ဘက်မှ
လှည့်၍ သရော်စော်ကားမှုများနှင့် ဥဂျဲနေဒုက္ခိဋ ရင်ဆိုင်ရပြီ။ သာသနာ
ကျောင်းတော်နှင့် အသင်းအပင်းတို့က ဒုက္ခိဋ ရထားသည့် ခေါင်းခွံသည်
ဂိပ်ဘွန် (GIBBON) မျောက်၏ ခေါင်းခွံဖြစ်၍ ပေါင်ရိုးမှာ လူရိုးဖြစ်
သည်ဟု ဆိုလာ၏။ 'ဂျာဗားလူ'ကို မရှိဟု အရိုးပိုင်ရှင် ခွဲ၍ ဖော်ထုတ်

သည့်အပြင် အဆိုပါအရိုးတို့ မြေ၌ မြုပ်နေချိန်သည် ဒူဘွိုင်ဆိုသကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်း မကြာနိုင်ဟု တင်ပြပြန်သည်။ ပိသေကန်သရောပတ်စ်ကို အပြီးတိုင် ပြန်၍ မြေ၌ မြုပ်နှံသဂြိုဟ်ရန် အားထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒူဘွိုင်သည် မိမိ ရှာဖွေတွေ့ရှိသောအသိကို သတ္တိဖြင့် ကာကွယ်မှု လျှောက်လဲချက် ပေး၏။ သိပ္ပံတွင် ယင်းသို့ ရရှိလာသည့် အကြောင်း အချက်၏ အရာရောက်ပုံ ကြီးမားသည်ဟု သိသူတိုင်းက သူ့ဘက်က နေသည်။ ရန်သူတို့နှင့် ငြင်းခုံရာ၌ ဒူဘွိုင်က သူ ရထားသော ခေါင်းခွံမှာ မျက်နှာဘက်ခြမ်း၌ နှာဖြင့် ဆက်သောအပေါက် ပါကြောင်း ပြ၏။ ဂိပ်ဘွန်တွင် ထိုအပေါက်မျိုး မရှိ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသော်လည်း ပိသေကန်သရောပတ်စ် ကို လူစာရင်းအသွင်းမခံရဘဲ ရှိနေပါသည်။ ပြီးမှ ရုတ်ခြည်းပင် ဂျာဗား လူနှင့် အလွန်ဆင်သော လူမျောက် နောက်တစ်ဦး၏ အရိုးများကို သိပ္ပံပညာရှင်တို့ တွေ့ကြ၏။

တရုတ်နိုင်ငံ၌ နှစ်ဆယ်ရာစုဦးပိုင်းတွင် ရောက်ရှိနေသော ဥရောပ တိုက်သား သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးသည် တရုတ်ဆေးရောင်းသောဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ထူးဆန်းသော ရောင်းကုန်များကို ပြသထားရာ၌ ဂျိန်ဆန်ခေါ် လူခန္ဓာကိုယ်ပုံပေါက်သည့် ဆေးဖက်ဝင် သစ်မြစ်ကိုလည်း ကောင်း၊ လက်ဖွဲ့အမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ‘နဂါးသွား’ အထွေထွေကို လည်းကောင်း တွေ့၏။ တိရစ္ဆာန်သွားများ စုပုံပြသထားရာ၌ မည်သည့် အကောင်မျိုး၏သွား ဖြစ်သည်။ မဖော်နိုင်သော သွားကို သူ သတိပြုမိသည်။ လူသွားနှင့်ကား ခပ်ရေးရေး တူပါ၏။

သိပ္ပံပညာရှင်က အဆိုပါသွားကို ဝယ်ယူလျက် ဥရောပရှိ ပြတိုက် တစ်ခုကို ပို့လိုက်သည်။ ပြတိုက် မှတ်ပုံတင်စာရင်းဝယ် မယုတ်မလွန် ‘တရုတ်သွား’ ဟု မှတ်တမ်းတင်၍ ထားလိုက်ပါသည်။

အနှစ်အစိတ်ကျော် ကုန်လွန်သွားပြန်၏။ ပြီးမှ အမျိုးတူအောက်ခံ သွားတစ်ချောင်းကို ကျိုကို့တီအင် (CHOUKOUTIEN) ခေါ် ပီကင်း အနီး ဒေသတစ်ခုမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ သွား၏အရှင်ကိုလည်း တွေ့ပါ

mgyoe.com

ပြီ။ သူ့ကို စိန်သရောပတ်စ် (SINANTHROPUS) ဟု အမည်မှည့်ထား
၏။ အရိုးစု အပြည့်အစုံကို တစ်ခါမျှ မရဖူးပါ။ အသစ် ရှာဖွေတွေ့ရှိကြ
ရာ၌ သွားအချောင်းငါးဆယ်ခန့် ပါသည်။ ခေါင်းခွံ သုံးခု တွေ့သည်။
မေးရိုး တစ်ဆယ့်တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို ရသည်။ တင်ပါးဆုံရိုး
တစ်ခြမ်း၊ ကျောရိုးတစ်ခု၊ ညှပ်ရိုးတစ်ခု၊ လက်ဆစ်ရိုးတစ်ခု၊ ခြေထောက်
ရိုးမှ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတို့လည်း ပါ၏။ ဤသည်တို့ကို တွေ့ရခြင်းဖြင့်
ဂူအောင်းသမားဆိုသည်မှာ ခေါင်းသုံးလုံး ပါ၍ ခြေတစ်ချောင်းသာ
ရှိသောသူဟု ပြော၍ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ဤသည်များတွင် ဆန်းပြားသည်ဟု ပြောရန် အချက်တစ်ချက်မျှ
မပါ။ ကျိုကိုတိအင်တွင် မျောက်လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ် နေသွားကြောင်းကို
ဖော်ပြချက်ပင် ဖြစ်၏။ အနှစ် ထောင်ပေါင်း သောင်းပေါင်းများစွာ ကြာ
လွန်ပြီးသောအခါ အရိုးများစွာသည် ဆုံးပါးပျက်စီးခဲ့၏။ သို့သော်
ရသမျှမှာ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း ဂူအောင်းသမား မည်သို့ အသွင်သဏ္ဍာန်
ရှိမည်ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်၍ ရနိုင်လောက်အောင် ပြည့်စုံပါ၏။ သိပ္ပံ
ပညာရှင်သည် လက်တစ်ချောင်းမျှ ဖမ်းမိရုံဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲဖော်
ယူနိုင်လောက်အောင် စွမ်းပါသည်။

ယခု ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းသမား၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ကြ
စို့။ ရိုးရိုးဝန်ခံရလျှင် ချောမောလှပသည်ဟု ပြောရန် ခက်၏။

ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းလူနှင့် ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်မိလျှင် လန့်သွား
နိုင်သည်။ နဖူးပြား၊ မျက်နှာစိုက်၊ လက်တံရှည်၊ မွေးထုတို့ကြောင့်
မျောက်နှင့်ပင် များစွာ တူလျက် ရှိသေး၏။ သို့သော် ဤသတ္တဝါကား
မျောက်မျိုးတည်းဟု ဆုံးဖြတ်မိလျှင်လည်း ထိုအဆုံးအဖြတ်ကို ချက်ချင်း
ပင် ပြင်ဆင်ရန်အချက်များ ဆက်၍တွေ့ပေမည်။ မည်သည့် မျောက်မျိုး
မျှ ထိုသတ္တဝါ လျှောက်သကဲ့သို့ လူနှင့်တူအောင် မတ်မတ်ရပ်၍ လမ်း
မလျှောက်နိုင်။ မည်သည့်မျောက်မျိုး၏ မျက်နှာမျှ ယခု သူကဲ့သို့ လူနှင့်
များစွာ တူလှခြင်း မရှိချေ။

မျောက်လူနေရာ ဂူသို့အရောက် သွားကြည့်ဖူးပါလျှင် သံသယ
အားလုံး ကင်းသွားပါမည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် သူသည် ခြေခွင်